Marc Tapernoux

URMĂRIŢI SFINŢENIA

„Alipiţi-vă de Domnul cu inima hotărîtă"
Faptele Apostolilor 11:23
> GUTE BOTSCHAFT VERLAG, 1991
P.O.B. 80 D-6340 Dillenburg 2
Germany Traducere de V. S.

Cuprins

Cuvînt înainte.....7
Prefaţă la ediţia în limba romană.....8
Capitolul 1 **Sfinţirea.....9**
1. Ce este sfinţirea ?.....9
a) Sfinţirea desăvîrşită a celui credincios
în Domnul Hristos.....9
b) Realizarea practică a acestei poziţii.....10
2. Cum se ajunge la sfinţenia practică ?.....li
a) Prin lucrarea lui Dumnezeu în noi.....ii
b) Prin mijlocirea Domnului Hristos.....12
c) Prin lucrarea Duhului Sfînt.....13
d) Prin lucrarea Cuvîntului lui Dumnezeu.....13
e) Prin contemplarea slavei Domnului Hristos .14
3. Lucrarea sfinţeniei.....15
a) în trupul nostru.....15
b) în gîndurile noastre.....15
c) în vorbirea noastră.....16
d) în umblarea noastră.....16
Capitolul 2 **Eliberarea.....18**
1. Ce este eliberarea ?.....18
2. Cum se înfăptuieşte **eliberarea.....22**
3. Care sînt efectele eliberării ?.....26
a) Efectele morţii împreună cu Hristos.....26
b) Efectele învierii împreună cu Hristos.....30
c) Efectele prezenţei Duhului Sfînt în cel credincios.....33
Capitolul 3 **Vegherea pentru luptă.....36**
1. Condiţiile morale ale pregătirii de luptă.....37
a) Ascultarea.....38
b) Vegherea şi cumpătarea.....38

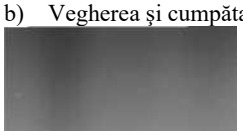

c) Fermitatea (tăria).....39
d) Evlavia.....40
e) Aşteptarea întoarcerii Domnului.....41
f) Atitudinea faţă de rău.....42
2. Vrăjmaşii noştri.....42
a) Voinţa personală.....43
b) Poftele de altă dată.....44
c) Somnul spiritual.....44
d) Descurajarea.....45
e) Şarpele şi leul.....45
3. Resursele noastre.....46
a) Harul lui Dumnezeu.....46
b) Cuvîntul lui Dumnezeu.....47
c) Rugăciunea.....47
d) Părtăşia frăţească.....48
e) Nădejdea izbăvirii.....48
f) Alipirea de Domnul Isus.....49
Capitolul 4 **Lupta**.....51
1. Scopurile lui Satan.....51
2. Armele lui Satan.....52
Poftele cărnii.....52
Poftele lumeşti.....52
3. Armele noastre.....55
a) Armele luminii.....56
b) Platoşa credinţei şi a dragostei, coiful nădejdii mînturii.....57

c) Toată armătura lui Dumnezeu.....57
4. Pilde de oameni angajaţi în luptă.....58
a) Iosif 58
b) Moise.....58
c) Israel 59
Capitolul 5 **Cădere şi restaurare.....6i**
1. Cauzele şi originea unei căderi.....61
a) Lipsa de veghere şi de statornicie.....61
b) Lenevie şi somn spiritual.....62
c) Mîndria şi încrederea în sine.....63
d) Lipsa de părtăşie şi de evlavie.....64
e) Influenţele.....64
4
2. Restaurarea.....65
a) Lucrarea Duhului Sfînt.....65
b) Pocăinţă şi mărturisire.....66
c) Iertare şi restaurare.....67
d) Roadele smereniei.....70
e) Cîrmuirea lui Dumnezeu.....70
3. Recăderi 71
Capitolul 6 **Biruinţa**.....73
1. Caracteristicile biruinţei.....73
2. Diferitele feluri de biruinţe.....75
a) Biruinţa asupra lui Satan.....75
b) Biruinţa asupra rătăcirilor.....76
c) Biruinţa asupra lumii.....76
d) Biruinţa asupra împrejurărilor potrivnice.....77
3. Exemple de biruinţe.....78
a) Ghedeon.....78
b) Samuel.....79
c) David.....80
d) Iosafat.....81
4. Cîteva sfaturi.....82
a) Identificarea noastră cu Domnul Hristos.....83
b) Cultivarea vieţii noi în Hristos.....84

Cuvînt **înainte**

Broşura aceasta a fost redactată ca urmare a unor întreţineri frăţeşti în cursul cărora ne-am ocupat de însemnătatea sfinţeniei în viaţa celui credincios, adică, a punerii lui deoparte pentru Dumnezeu. Lucrată de Dumnezeu, prin Domnul Hris-tos, în mod absolut şi realizată în mod progresiv prin lucrarea Sa în noi, această punere deoparte pune în lumină şi arată trăsăturile a tot ceea ce priveşte pe „sfinţi"poziţia în Hristos, mersul pe cale, lupta, mărturia.

Ne-am propus să medităm, în aceste înălniri frăţeşti, asupra învăţăturilor Cuvîntului lui Dumnezeu cu privire la sfinţenia desăvîrşită a credinciosului în Domnul Hristos, realizarea practică a acestei sflnţenii legată de izbăvirea de sub puterea păcatului Deasemenea ni s-a părut de folos să cercetăm şi greutăţile şi piedicile pe care cel credincios le întîmpină în procesul de sfinţire. în acest scop am cercetat cîteva locuri din Scriptură, arăfind condiţiile morale ale pregătirii de luptă, vrăjmaşii cu care avem de-a face, dar în acelaşi timp şi preţioasele resurse ale credinţei Experienţa dureroasă a lui David, ne-a ajutat să punem în lumină cauzele principale ale unei căderi, precum şi felul în care Dumnezeu ridică şi restaurează, prin harul Său atotputernic, pe acela care sepocăieşte şi îşi mărturiseşte păcatul, în sfîrşit, am meditat asupra unor pasaje care descriu biruinţele cîştigate de unii oameni ai lui Dumnezeu, ceea ce ne-a permis să scoatem în evidenţă caracteristicele biruinţei asupra vrăjmaşului şi ale uneltirilor sale, precum şi condiţiile morale de care depinde această biruinţă.

Notele acestea sînt destinate tinerilor credincioşi Fie ca ele să fie de folos acelora care au pe inimă să slăvească pe Domnul Isus printr-o viaţă de sfinţenie şi de ascultare de Cuvîntul lui Dumnezeu. Nădăjduim însă că ele vor fi o binecuvîntare şi pentru credincioşii de orice vtrstă, doritori să urmărească sfinţenia şi să se asemuiască tot mai mult cu Dumnezeescul Model, aşteptînd ziua slăvită cînd vom semăna cu El în chip desăvîrşit.

Marc Tapernoux

Prefaţă la ediţia în limba romană

Sfinţenia reprezintă o trăsătură distinctivă a creştinului adevărat. Cine L-a primit pe Domnul Isus ca Mîntuitor personal „este o făptură nouă", prin puterea de sus, el trăieşte o viaţă nouă, căci are un model de viaţă în Persoana Mîntuitorului său şi o putere de trăire a vieţii, în persoana Duhului Sfint care locuieşte în cel credincios. Desigur, credinciosul trăieşte într-o lume care oferă la fiecare pas ispite şi rătăciri, şi are încă o fire păcătoasă care este aliata lumii în noi.

De aceea sîntem chemaţi să „urmărim sfinţenia". Viaţa creştină este o viaţă de luptă, dar viaţa creştină normală este o viaţă de biruinţă. Cartea prefaţată în aceste rînduri prezintă lupta, biruinţa şi resursele divine care duc la biruinţa creştină, biruinţă care-L slăveşte pe Tatăl şi pe scumpul nostru Mîntuitor.

Este adresată tinerilor credincioşi, dar este de folos credincioşilor de toate vîrstele. Cititorul sincer va găsi în lectura ei îndemnuri pentru viaţa practică, în aşteptarea vie a Domnului Isus.

Iată de ce, recomandăm cu căldură această carte creştinilor vorbitori de limba română. Sîntem recunoscători celor ce au pregătit acest material pentru apariţia lui în limba poporului aflat între Tisa, Dunăre şi Nistru.
Şerban Constantinescu Februarie 1991

Capitolul 1
SfINTIREA

1. Ce este sfinţirea ?

Sfinţirea este acţiunea prin care Dumnezeu pune deoparte pentru El pe aceia pe care îi cheamă.

a) Sfinţirea desăvîrşită a celui credincios în Domnul Hristos.

Această punere deoparte are loc odată cu naşterea din nou. Credinciosul este un *„sftnt chemat"* sau *„sfînt prin chemare ",* adică sfinţit în virtutea chemării lui Dumnezeu şi a lucrării de la cruce. *„Noi sîntem din Dumnezeu"^* Ioan 5:19)„ *Voi sînteţi în Isus Hristos" (1* Co-rinteni 1:30), *,^iţi fost sfinţiţi".* (1 Corinteni6:ll)

Această sfinţenie deplină este partea binecuvîntată şi nealterabilă a oricărui suflet mîntuit. Ea îi este acordată de Dumnezeu însuşi, în Domnul Hristos şi credinciosul o primeşte şi se bucură de ea prin credinţă. *„Hristos Isus* ***a fost făcut pentru noi... sfinţire".*** (1 Corinteni 1:30) Noi am fost *„alegi în El, înainte de întemeierea lumii, pentru ca să fim fără pată înaintea Lui, în dragoste".* (Efeseni 1:4) Adevărul acesta se sprijineşte pe lucrarea de la cruce: *,^.m fost sfinţiţi prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna... Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvîrsiţi pentru totdeauna, pe cei sfinţiţi".* (Evrei 10:10,14)

Aceasta este **starea** celui răscumpărat, pentru că este în **Hristos,** el este în ochii lui Dumnezeu, îmbrăcat în sfinţenia Domnului Hristos.

Fiecare dintre noi poate deci, într-o deplină siguranţă a credinţei şi prin puterea Duhului Sfînt, să-şi însuşească cu încredere, această descoperire: **Hristos sfinţenia mea.** Să nu căutăm nimic în afară de El, ci să ne bucurăm că sîntem în El, unaxu El şi în consecinţă, să ne bucurăm de tot ceea ce este El, în El însuşi, pentru noi. Ce privilegiu slăvit avem de a poseda chiar sfinţenia Domnului Hristos ! Dacă primim faptul acesta prin credinţă, ne vom da seama de realitatea lui.

b) Realizarea practică a acestei poziţii

Acelaşi har şi aceeaşi dreptate care ne asigură o poziţie de punere deoparte înaintea lui Dumnezeu în cer ne conferă o poziţie şi pe pămînt, împreună însă cu răspunderea care este legată^ de ea. După ce a izbăvit un suflet de la moarte şi de sub puterea lui Satan, Dumnezeu îl modelează ca să-1 facă tot mai asemenea cu Domnul Hristos. Sînt multe materiale nefolositoare de scos din *„piatra brută",* dar Dumnezeu lucrează fără încetare în harul Său, pentru ca să producă în mod progresiv, în fiecare dintre ai Săi o **sfinţenie practică,** în toate privinţele: afecţiuni, obiceiuri, umblarea zilnică, etc. De aceea Cuvîntul ne îndeamnă să urmărim sfinţenia. (Evrei 12:14) Nu este vorba să o urmărim pentru că nu o posedăm, dimpotrivă, fiind sfinţi, trebuie să arătăm ce sîntem în virtutea poziţiei noastre în Domnul

Sfinţenia credincioslui aici pe pămînt are două carectere distincte: sfinţenia progresivă (sau fn creştere) - subiectul de care ne ocupăm -şi o sfinţenie poziţională, adică cea care provine dintr-o poziţie sigură acordată credincioşilor sau copiilor lor. (1 Corinteni 7:14) '

Hristos. .^*icumsînteţi lumină în Domnul; umblaţi deci ca nişte copii ai luminii "* (Efeseni 5:8) Credinciosul are o fire nouă, sfîntă cu scopuri noi. (1 Ioan 3:9; 5:18) Sfinţenia practică a devenit posibilă datorită acestei firi noi. Această sfinţenie însă este graduală (merge cres-cînd), căci firea veche, incorigibilă, este şi ea prezentă. Dacă realizăm creşterea în sfinţenie, aceasta va aduce în viaţa noastră roadă spre slava Domnului Isus, ne vom bucura de părtăşia Sa şi El va fi văzut în noi. Acolo unde sfinţenia practică dă greş, Duhul Sfînt este întristat, mărturia credinciosului este împiedicată, în el nu este nici bucurie, nici pace, nici putere. Un astfel de credincios este firesc, căci firea păcătoasă lucrează în el şi nu Duhul Sfînt; în loc de a fi *„un om matur"* el este un *„prunc care nu suportă bucatele tari".* (Evrei 5:12-14; Efeseni 4:13; Corinteni 3:1-3) El riu„ *vede* "pe Domnul Hristos chiar de pe acum, căci acesta este privilegiul aceluia care *„urmăreşte sfinţenia".*

2. Cum se ajunge la sfinţenia practică ? a. Prin lucrarea lui Dumnezeu în noi

însuşi Dumnezeu lucrează în noi prim harul Său ca să producă identificarea noastră progresivă cu Domnul Hristos pentru ca *„Hristos să ia chip în voi".* (Galateni 4:19) Lucrarea aceasta se desfăşoară zi de zi şi se va încheia în ziua lui Hristos: *„Sînt încredinţat că Acela care a început în voi o bună lucrare, o va duce la capăt pînă în ziua lui Isus Hristos". „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi şi vă dă după plăcere şi voinţa şi înfăptuirea".* (Filipeni 1:6 şi 2:13) Credinciosul îşi poate deci pune toată încrederea în Dumnezeu şi în făgăduinţa Lui că îl va păstra fără vină - duh, suflet şi trup - pînă la întoarcerea Domnului *„Cel ce v-a chemat*

este credincios, şi va face lucrul acesta". (1 Tesaloni-ceni 5:23,24)

Dacă noi însă împiedicăm această lucrare a harului dumnezeiesc în noi, prin neascultarea noastră, Dumnezeu trebuie să recurgă la disciplină spre binele nostru ca să ne facă părtaşi sfinţeniei Sale. (Evrei

12:10) A-tunci El lucrează faţă de noi ca faţă de nişte fii, *„căci care estefiulpe care nu-ldisciplinează tatăl ?"* O asemenea disciplină este expresia dragostei lui Dumnezeu faţă de noi. *„Căci Domnul pedepseşte pe cine-l iubeşte, şi bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primeşte."* (Evrei 12:6) Cînd această disciplină a lucrat în noi, ea *„aduce roadă dătătoare de pace a neprihănirii",* manifestată prin sfinţirea practică.

De aceea sîntem îndemnaţi să nu dispreţuim disciplina Domnului şi să nu ne pierdem curajul, mai ales atunci cînd El ne mustră. (Evrei 12:4-11) Ba dimpotrivă, putem să binecuvîntăm dragostea care ne educă şi să cerem ca şi David *„Cercetează-mă, Dumnezeule, şi cunoaşte-mi inima ! încearcă-mă, şi cunoaşte-mi gîndu-rile. Vezi dacă sînt pe o cale rea şi du-mă pe calea veşniciei!"* (Psalmul 139:23,24)

b. Prin mijlocirea Domnului Hristos

Domnul Isus, Marele nostru preot, mijloceşte pentru ai Săi la Tatăl, ca să fie păziţi de căderi, *„...El rămîne „în veac",... „De aceea şi poate să mîntuiască în chip desăvîrşitpe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăieşte pururea ca să mijlocească pentru ei."* (Evrei 7:24,25) El nu va îngădui să se piardă nici un singur răscumpărat în timpul trecerii prin pustia aceasta, ci prin mijlocirea Sa puternică, El îi va ţine pe toţi în

picioare. Ce mîngîiere pentru cel credincios să aibă un Hristos viu, care se roagă pentru el.

c) **Prin lucrarea Duhului Sfînt**

„...prin Duhul,..." cel credincios, face *„să moară faptele trupului,..."* (Romani 8:13), adică manifestările firii păcătoase care este în el. Trupul său este templul Duhului Sfînt şi nu-şi mai aparţine sieşi, căci a fost răscumpărat cu un preţ mare: sîngele scump al Domnului Hristos. El deci, trebuie să vegheze ca să nu împiedice lucrarea Domnului în el, pentru *c&„să slăvească pe Dumnezeu în trupul Său".* (1 Corinteni 6:19,20)

d) Prin lucrarea Cuvîntului lui Dumnezeu

Sufletul care se supune smerit lucrării Cuvîntului, înaintează în sfinţenie „ *Căci Cuvîntul lui Dumnezeu este viu şi lucrător, mai tăietor decît orice sabie cu două tăişuri; pătrundepînă acolo că desparte sufletul şi duhul, încheieturile şi măduva, judecă simţirile şigîndurile inimii "* (Evrei 4:12) Să ne ferim de a ne sustrage de la pătrunderea acestei săbii! La rugăciunea Sa de Mare Preot, Domnul Isus cere lui Dumnezeu să-i sfinţească pe ai Săi prin adevăr şi adaugă: *„Cuvîntul Tău este adevărul".* (Ioan 17:17) *„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună".* (2 Timotei 3:16,17)

Dacă vrem însă ca acest Cuvînt să lucreze sfinţirea întregei noastre fiinţe, trebuie să-L cunoaştem şi să-

 ascultăm. Psalmistul putea să spună: *„String Cuvîntul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta".*

(Psalmul 119:11) Este deci necesar ca să ne hrănim din Cuvînt, să-1 înghiţim cum spunea Ieremia. (Iere-mia 15:16)

Şi apoi am spus, trebuie să ascultăm Cuvîntul. A-colo unde această ascultare dă greş, Cuvîntul nu poate să-şi exercite acţiunea sfiinţitoare, inima se împietreşte, se înşeală singură. *„Fiţi împlinitori ai Cuvîntului nu numai ascultători, înselîndu-vă singuri".* (Iacov 1:22) Domnul Isus a insistat de multe ori asupra nevoii de *„a păzi"* Cuvîntul Său, poruncile Sale. (Ioan 14:15,21,23, 24) în privinţa aceasta ne sînt date înştiinţări solemne: *„Cine zice: îl cunosc şi nu păzeşte porunciile Lui, este un mincinos, şi adevărul nu este în el".* (1 Ioan 2:3-6; 3:24; 5:3,4)

e) Prin contemplarea slavei Domnului Hristos

Sfinţenia practică se leagă totdeauna de un Hristos care stă în slavă. Domnul Isus„5-a *sfinţit"* pentru ai Săi, adică S-a pus deoparte ca om în slavă, *„Ca şi ei să fie sfinţiţi prin adevăr".* (Ioan 17:19) în măsura în care noi nu întristăm pe Duhul Sfînt, El leagă afecţiunile noastre de un Hristos slăvit, pentru ca astfel să ne facă în fiecare zi, tot mai asemenea Lui. Apostolul Pavel doreşte ca Domnul să întărească inima tesalonicenilor *„să fie fără prihană în sfinţenie înaintea lui Dumnezeu şi Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus Hristos împreună cu toţi sfinţii Săi".* (1 Tesaloniceni 3:13; vezi şi Ioan 3:2,3) Credinciosul a cărei comoară este Domnul Hristos va avea fără îndoială inima lui în cer. (Matei 6:21) Această contemplare a Domului Isus în slavă va produce în cel credincios o asemănare progresivă cu dumnezeiescul lui Model. Noi toţi privind cu faţa descoperită slava Domnului sîntem transformaţi în acelaşi chip al

Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului. (2 Corin-teni 3:18) Dacă facem din Persoana Lui slăvită, obiectul contemplării noastre statornice, desăvîrşirile Lui se vor reflecta neapărat în noi, prin credinţa care le va reproduce în omul dinlăuntrul şi în viaţa noastră. în adevăr această asemănare cu Domnul Hristos se manifestă în întreaga comportare a celui credincios care astfel, devine o *„epistolă a lui Hristos cunoscută şi citită de toţi oamenii".* (2 Corinteni 3:2,3)

3. Lucrarea sfinţeniei

Sfinţenia lucrează în tot ce sîntem şi în tot ce facem.

a) în trupul nostru

Cuvîntul lui Dumnezeu declară că trupul nostru *„estepentru Domnul". El este templul Duhului Sfînt, de aceea trebuie să „ slăvim pe Dumnezeu în trupul nostru."* (1 Corinteni 6:19,20) Credinciosul este îndemnat„...să-*şi stăpînească vasul în sfinţenie şi cinste, nu în aprinderea poftei.. Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurate, ci la sfinţire."* (1 Tesaloniceni 4:4-7) Noi avem preţiosul privilegiu de *„a aduce trupurile noastre ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu",* adică de a le consacra în întregime lucrării Sale" (Romani 12:1, Romani 6:13,19).

b) în gîndurile **noastre**

Dumnezeu îndeamnă la sfinţenia „ *omului din lăun-tru". „Păzeşte-ţi inima mai mult decît orice, căci din ea ies izvoarele vieţii "* (Proverbe 4:23) *„Dar Tu ceri ca adevărul să fie în adîncul inimii.."* (Psalmul 51:6) Apostolul Pavel îndemna pe Corinteni să se curăţească de

orice întinăciune a cărnii şi **a duhului** ducînd pînă la capăt sfinţenia în frică de Dumnezeu (2 Corinteni 7:1). Viaţa lui Hristos în noi nu va putea să-şi găsească bucuria acolo unde Domnul Hristos nu şi-o poate găsi. Duhul lui Hristos, în noi, n-ar putea să fie diferit de Duhul care era în Hristos, *„Dar cine se lipeşte de Domnul, este un singur duh cu EL"* (1 Corinteni 6:17)

c) în vorbirea noastră

Sfinţirea vorbirii noastre decurge din sfinţirea gîn-durilor noastre. Trebuie să evităm trei primejdii:
- defăimările (1 Petru 2:1)
- vorbele deplasate şi nesănătoase (Efeseni 4:29; 5:4)
- minciuna (care include şi exagerările)

Cîte turburări şi despărţiri au fost provocate de defăimări (bîrfeli, clevetiri, vorbiri de rău) ! Un frate bătrîn a scris: *„Nimic nu arată o stare de inimă mai de plîns, şi nimic nu poate fi o piedică mai mare in calea binecuvîntării, decît un duh de cenzură şi de critică".* Cuvîntul condamnă deasemenea cu asprime *„vorbele murdare, cuvintele nechibzuite şi uşuratice".* în sfîrşit minciuna, al cărei tată este Satan, este incompatibilă cu sfinţenia. *„Nu vă minţiţi unii pe alţii.."* (Coloseni 3:9) *„Lepădaţi., orice vicleşug..."* (1 Petru 2:1) Minciuna reflectă o falsitate interioară de care Dumnezeu are oroare, căci El vrea ca adevărul să fie în omul dinlăuntru. (Psalmul 51:6)

d) în umblarea noastră

Credinciosul este chemat să manifeste sfinţenia în toată umblarea sa, după modelul desăvârşit pe care Domnul ni 1-a lăsat. *„Cine zice că rămîne în El, trebuie*

să trăiască şi el cum a trăit Isus." (1 Ioan 2:6) Tot ce este nedemn de Domnul Hristos este nedemn de un credincios. Această sfinţenie va fi caracterizată prin lumină în toată comportarea noastră. Voi *„...sînteţi lumină în Domnul. Umblaţi deci ca nişte copii ai luminii.. Cercetaţi ce este plăcut înaintea Domnului,..."* (Efeseni 5:8,10)

Scopul sfinţeniei deci este ca cel credincios să se asemuiască tot mai mult cu Domnul Isus, incă de aici de pe pămînt. Desăvîrşirea va fi atinsă în cer căci acolo *„vom fi făcuţi asemenea Lui".* Atunci nu va mai fi nici o diferenţă între Model şi aceia pe care i-a sfinţit El. Scopul slăvit al lui Dumnezeu va fi realizat din plin: „ *vom fi asemenea chipului Fiului Său ",* care „ *va schinba trupul stării noastre smerite şi-l va face asemenea trupului, slavei Sale".* (Ioan 3:2; Romani 8:29; Filipeni 3:21) Ceea ce face posibilă împlinirea acestui minunat plan al lui Dumnezeu, este lucrarea Domnului Hristos de la cruce. Vom înainta în sfinţenie în măsura în care vom aprecia în adevărata ei valoare această lucrare a lui Hristos. Aceasta este dorinţa Domnului, ca toţi preaiubiţii Lui să ajungă la *„starea de om matur, la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos"* şi ca ei să crească *„pînă la El care este Capul, Hristos"* (Efeseni 4:12 şi următoarele).

Capitolul 2

ElibERAREA

Decitit: Romani6:14-23; 7:14-25;8:1-4; 12-17. 1. Ce este eliberarea ?

Termenul acesta desemna altădată actul juridic prin care un sclav era pus în libertate. Pe plan spiritual, eliberarea^′ este izbăvirea de sub puterea păcatului/ ′ Omul nenăscut din jiou nu are decît o fire în el: firea (sau natura) adamică, ale cărei roade nu sînt decît păcat. Prin lucrarea Duhului Sfînt care vine să locuiască în el, omul născut din nou primeşte de la Dumnezeu o fire nouă, dumnezeiască, desăvîrşită, asemănătoare cu a-ceea a Domnului Hristos; care nu poate păcătui căci ea este, după chipul Celui ce 1-a creat (Coloseni 3:10). Puterea acestei vieţi noi este Duhul Sfînt.

Totuşi, naşterea din nou nu înlătură firea veche. Aceasta rămîne deci în cel credincios pînă la sfîrşitul vieţii sale, ba mai mult, ea se străduieşte în mod constant să subjuge firea cea nouă. în cel credincios

este deci o
*CuvintnX„eliberat"*se găseşte ta următoarele pasaje: Ioan 8-32,36; Romani 6:18,22; 8:2,21; Galateni 5:1.
Această izbăvire se referă la tot ce caracterizează firea (natura) veche; se poate aplica această expresie la firea păcătoasă (Galateni 5:24; Coloseni 3:3), la *„eu"* (adică la voinţa proprie, la încrederea în sine; 2 Corinteni 1:9; 12:11), la lege şi la principiile ei (Galateni 2:9; Romani 7:9), în sfîrşit, la lume (din care cel credincios este eliberat cînd realizează prin credinţă că a fost, în Hristos, răstignit faţă de lume; Galateni 6:14; Coloseni 2:20).
18
permanentă luptă nu între el însuşi şi firea păcătoasă ci între Duhul lui Sfînt care locuieşte în el şi firea păcătoasă care este el în el. *„Că ci firea pămînteascâ pofteşte împotriva Duhului, şi Duhul împotriva firii pămînteşti: sînt lucruri potrivnice unele altora, aşa că nu puteţi face tot ce voiţi "* (adică voia firii păcătoase) - Galateni 5:17. Această luptă se datoreşte faptului că firea păcătoasă nu suportă să fie pusă la o parte, în virtutea judecăţii pe care Dumnezeu a pronunţat-o şi executat-o împotriva ei la cruce, în Hristos, cînd *a „condamnatpăcatul în firea pămîntească".* Dar acei care prin crendinţă, acceptă cu recunoştinţă această judecată împotriva firii păcătoase, au dreptul şi puterea de a se socoti morţi, pentru că Hristos a murit şi trăiesc viaţa prin învierea Sa.
Se întîmplă totuşi, şi vai prea adeseori, ca firea păcătoasă să biruiască şi chiar să stăpînească atît de mult pe cel creincios încît Duhul nu poate deloc să-Şi manifeste puterea în el. Un astfel de om este un credincios firesc, a cărui comportare nu se deosebeşte, decît foarte puţin, de aceea a oamenilor nenăscuţi din nou. Astfel era de exemplu, cazul Corintenilor, cărora apostolul Pavel a trebuit să le spună: *„Nu sînteţi voi lumeşti şi nu umblaţi voi în felul oamenilor ?"* (1 Corinteni 3:1-4)
Sînt deci, credincioşi lumeşti (fireşti) şi credincioşi duhovniceşti - primii supuşi firii păcătoase, ceilalţi călăuziţi de Duhul Sfînt; prunci în Hristos şi oameni maturi - pruncii nu suportă decît *„lapte",* ceilalţi se hrănesc cu *„hrană tare".* în mod simbolic cîteva seminţii ale lui Israel au rămas în partea de dincoace de Iordan şi altele care l-au trecut - simbolul morţii împreună cu Hristos -au intrat în ţara făgăduinţei; Seminţiile care n-au luat în stăpînire nimic din ţara făgăduinţei simbolizează pe creştinii care nu cunosc nici răstignirea firii păcătoase în
19
Domnul Hristos, nici puterea unei vieţi de înviere în El, nici bucuria binecuvîntărilor duhovniceşti ale Canaa-nului ceresc. (Efeseni 1:3)
Şi nu aceasta este ceea ce vrea Dumnezeu de la ai Săi; El vrea ca ei să fie oamenii duhovniceşti, oameni maturi în Hristos, care trăiesc o viaţă de înviere, de bucurie, de putere şi care se bucură în mod real de moştenirea lor cerească în Domnul Isus. Cum se poate aceasta ? Izbăvindu-i de puterea păcatului, pentru că ei au murit împreună cu Hristos, dar în aceleaşi timp făcîn-du-i capabili să trăiască viaţa cea nouă care le-a fost dată, pentru că ei au înviat împreună cu Hristos.
Cel credincios este deci chemat să pună stăpînire, prin credinţă, pe un întreit adevăr şi să-1 trăiască în realitatea fiecărei zile:
1. El este mort faţă de păcat, căci a fost răstignit împreună cu Hristos (Romani 6:2,6)) (el a intrat în Iordan).
2. El a fost înviat împreună cu Hristos prin puterea Duhului Sfînt (Coloseni 2:20; 3:1-4) (el a ieşit din Iordan).
3. El este aşezat în locurile cereşti în Hristos (Efeseni 2:4-7), poziţia pe care o cunoaşte din Cuvînt, prin Duhul Sfînt şi de care se bucură prin puterea aceluiaşi Duh Sfînt care este în cel credincios (el a intrat în Canaan)/ ′
Cuvîntul scoate în evidenţă această identificare a celui credincios cu Domnul Hrisos, folosind, în multe rînduri expresia *„împreună cu".*
Noi sîntem răstigniţi împreună cu El (Romani 6:6),
(4)
Adevărul morţii celui credincios împreună cu Hristos (punctul 1) este expus în epistola către Romani; acela al învierii împreună cu Hristos (punctul 2), este dezvoltat în epistola către Coloseni; acela al introducerii lui în locurile cereşti în Hristos (punctul 3), este descoperit în epistola către Efeseni.
20
morţi împreună cu El (Romani 6:8; Coloseni 2:20)/ îngropaţi împreună cu El (Romani 6:4), aduşi la viaţă împreună cu El (Efeseni 2:5), înviaţi împreună cu EI (Efeseni 2:6).
Am fost identificaţi cu El *„ui moartea ca şi învierea Sa".* După textul original: *„am fost făcuţi o tulpină cu Hristos".* Una cu El în moartea Sa, noi sîntem într-adevăr morţi; una cu El în învierea Sa, noi sîntem în adevăr vii prin viaţa Lui. Judecata lui Dumnezeu cu privire la păcatele noastre s-a efectuat în persoana Domnului Isus, pe cruce, dar această judecată fiind deja executată, noi sîntem acum în întregime izbăviţi de orice condamnare (Romani 8:1), judecata a rămas în urma noastră şi fiind înviaţi împreună cu Hristos noi trăim viaţa Lui de înviere. *„Cum este El, aşa sîntem şi noi..."* (1 Ioan **4:17).**
Astfel, sîntem uniţi cu Domnul Hristos pe cruce, în mormînt şi în locurile cereşti în aşa fel că împărţim cu El biruinţa Sa de la cruce, puterea învierii Lui şi plinătatea unei vieţi slăvite.
însuşindu-ne prin credinţă această realitate o luăm în stăpînitre ca pe o parte binecuvântată **care** ne **aparţine.** Nu este deci vorba de loc de a încerca s-o cîştigăm prin propriile noastre eforturi pentru că

am obţinut-o deja în Domnul Isus Hristos. De îndată ce am primit acest preţios adevăr, prin Duhul Sfînt, în inima noastră, încetăm de a fi ocupaţi înaintea lui Dumnezeu cu omul cel vechi, gîndind să scoatem ceva bun din el şi încetăm de a striga: „ *O, nenorocitul de mine ! Cine mă va scăpa de acest trup de moarte ?"* Ar fi, să aştepţi ce nu se va întîmpla niciodată, pentru-că **deja s-a întîmplat** în Domnul Hristos. Omul cel vechi a fost complet anulat
21
la cruce în moartea lui Hristos, astfel încît, înaintea lui Dumnezeu, el nu mai există. Prin har, omul cel vechi a fost pus în mormînt, acum mai bine de 19 secole; prin credinţă vom menţine acest adevăr. Tiranul a fost detronat prin biruinţa pe care Domnul Hristos a cîştigat-o la cruce şi acum domneşte şi trăieşte în noi Hristos.
Cu alte cuvinte eliberarea arată în cel credincios viaţa şi puterea dumnezeiască:
Viaţa. Cînd anunţă ucenicilor Săi venirea Mîngîie-torului, Domnul Isus spune: *„în ziua aceea veţi cunoaşte că Eu sînt în Tatăl Meu că voi sînteţi în Mine şi Eu sînt în voi"* (Ioan 14:20). Dacă expresia *„voi sînteţi în Mine"* exprimă poziţia noastră în Domnul Hristos aşa cum ne vede şi ne priveşte Dumnezeu în El, expresia *„Eu în voi"* exprimă viaţa nouă pe care o are cel credincios. Prin credinţă, eu ştiu că Hristos trăieşte în mine.
Puterea acestei vieţi noi este Duhul Sfînt cu care este pecetluit cel credincios (Efeseni 1:13; 4:30), dar de care va trebui să fie plhr \ ca de o putere care lucrează manifestînd realitatea şi roadele vieţii noi pe care credinciosul o posedă.

2. Cum se înfăptuieşte eliberarea.

Ca să ne bucurăm de puterea acestor adevăruri, trebuie nu numai să le luăm ca învăţături, dar trebuie şi să învăţăm să le punem în practică, ceea ce nu înseamnă deloc că trebuie să învăţăm lecţia noastră prin păcat şi căderi (de pildă ca Petru). Dimpotrivă,o inimă evla-
Efeseni 5:18: *„Nu rezultă deloc din faptul că am fost pecetluiţi cu Duhul Sfînt, că am fi şi plini de Duhul"* (J.N.D.)
22
vioasă şi lipită de Domnul va învăţa lecţia în prezenţa lui Dumnezeu, în părtăşie cu El şi lăsîndu-se învăţată de Duhul Sfînt. Aşa a fost cazul apostolului Pavel.
Găsim în Romani 7 descrierea unor astfel de experienţe.^ Credinciosul trebuie să înveţe:
a) Că în el este o fire coruptă în întregime: *„...eu sîntpămîntesc, vîndut rob păcatului"* (versetul 14) Căci *„Ştiu, în adevăr, că nimic bun nu locuieşte în mine, adică în firea mea păcătoasă,..."* (versetul 18). Descoperirea aceasta, este dureroasă şi produce în noi o adîncă dezamăgire. Atîta timp cît credinciosul a recunoscut că roadele pomului sînt rele (păcatele făcute în firea veche), dar n-a recunoscut că pomul în el însuşi este în totul corupt, el nu se poate vedea izbăvit, căci va încerca întodeuna să se silească să-şi îmbunătăţească firea păcătoasă, încercare cu totul zadarnică. Iată cea de a doua experienţă:
b) Că el nu are nici o putere ca să-şi stăpînească sau să amelioreze firea pămîntească. *„Căci nu ştiu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc."* (versetul 15) *„...pentru că, ce-i drept, am voinţa să fac binele, dar n-am puterea să-l fac."* (versetul 18) *„Căci binele, pe care vreau să-l fac, nu-lfac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac!"* (versetul 19) Firea păcătoasă este deci o natură neîmblînzită şi imposibil de a fi îmblînzită (Romani 8:7). De aceea Dumnezeu n-a încercat să o îmbunătăţească, ci prin lege El a demonstrat totala neputinţă în bine şi corupţia iremediabilă a firii păcătoase. Dumnezeu nu se aşteaptă de la copiii Săi ca ei să se silească s-o corijeze, ci dimpotrivă, El aşteaptă ca ei să fie în totul de acord cu El. însuşi apostolul Pavel a trebuit să facă o ex-
Nu toţi trec prin aceleaşi experienţe şi nu neapărat în felul descris în Romani 7.
23
perienţă că firea păcătoasă în el era atît de încorijibilă încît Dumnezeu a fost constrîns să-i trimită un ţepuş în carne, un înger al lui Satan ca să-1 pălmuiască, pentru ca omul cel vechi să nu se îngîmfe din pricina extraordinarelor descoperiri care îi fuseră făcute cînd a fost răpit în al treilea cer (2 Corinteni 12:7-10).
c) Că păcatul este lipit de această fire pămîntească şi nu credinciosul însuşi, care face ceea ce nu vrea,. *„Şi atunci, nu mai sînt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuieşte în mine,..."* (versetul 17) *„Şi dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sînt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuieşte în mine."* (versetul 20) Credinciosul descopere că firea lui pămîntească este o fire păcătoasă care nu poate să lucreze decît în conformitate cu ce este ea şi că produce numai păcat. Dar el are privilegiul de a nu recunoaşte decît firea cea nouă ca fiind el însuşi; firea veche este numai un vrăjmaş pe care trebuie să-1 trateze ca atare.
d) Concluzia acestor constatări atît de neplăcute şi umilitoare este următoarea: *„Găsesc dar în mine legea aceasta: cînd vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă, după omul dinlăuntrul îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, şi mă ţine rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine ! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte ?..."* (versetul 21-24) îndată după aceea însă

apostolul Pavel mulţumeşte pentru izbăvirea pe care a lucrat-o Dumnezeu prin Domnul Hristos, izbăvire ale cărei slăvite rezultate el le expune în Capitolul 8. Deşi în capitolul 7 pronumele *„eu"* şi *„pe mine"* se întîlneşte de mai multe ori, pe cînd Duhul Sfînt nici nu este menţionat, în capitolul 8 nu găsim acest pronume decît de trei ori, dar Duhul Sfînt este menţionat de 16 ori; *„eu" este* ***pus deoparte*** *si* ***îi ia locul puterea Duhului Sfînt***

24

in ***viaţa credinciosului eliberat:*** *„... legea Duhului de viaţă în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului şi a morţii "* (Romani 8:2) O putere dată de Dumnezeu, Duhul de viaţă, intervine în cel credincios şi-1 eliberează de această putere care-1 constrînge să păcătuiască; credinciosul izbăvit este eliberat de puterea păcatului, el ştie ca numai trebuie să păcătuiască, el nu mai este robul păcatului, este liber şi ca atare, supus neprihănirii.

S-a dat o ilustrare a acestei realităţi, macaraua echipată cu un puternic electro-magnet şi de care se serveşte pentru descărcarea fierăriei. De îndată ce curentul lucrează asupra electro-magnetului, fieräria este ca eliberată de forţa de gravitaţie şi macaraua poate s-o transporte în altă parte. Acolo, curentul se întrerupe şi gravitatea face să cadă încărcătura pe locul dorit. Legea păcatului - legea gravităţii ei din exemplul nostru - va face totdeauna să se păcătuiască. Dar de îndată ce curentul anulează gravitatea (atracţia păcatului), legea Duhului de viaţă în Isus Hristos ne izbăveşte de legea păcatului şi a morţii. Atîta timp cît lăsăm pe Duhul Sfînt să lucreze, legea păcatului este neutralizată. Dar dacă un cablu este tăiat electro-magnetul nu mai primeşte curentul şi nu mai are nici o eficacitate. Tot aşa, dacă Duhul este împiedecat prin manifestarea voinţei proprii sau întristat prin lucrarea firii păcătoase, acţiunea Lui nu poate continua şi noi sîntem fără putere şi fără roadă. *„Zic dar: umblaţi cîrmuiţi de Duhul, şi nu împliniţi poftele firii pămînteştu "* (Galateni 5:16) *„Prea iubiţilor, vă sfătuiesc cape nişte străini şi călători, să vă feriţi de poftele firii pămînteşti care se războiesc cu sufletul."* (1 Petru 2:11)

25

3. Care sînt efectele eliberării ?

Credinciosul eliberat realizează practic:

- că a murit împreună cu Hristos
- că a înviat împreună cu El
- că el are pe Duhul Sfînt, puterea de viaţă nouă în Domnul Hristos.

Vom considera în lumina Scripturii, consecinţele care decurg din aceste trei fapte.

a) Efectele morţii împreună cu Hristos

Prin identificarea sa împreună cu Hristos în moartea Sa, credinciosul, eliberat de legea păcatului şi a morţii, **nu mai este sub lovitura condamnării.** *iyAcum deci, nu mai este nici o osîndire pentru cei ce sînt în Hristos Isus."* (Romani 8:1) Nu poate fi condamnat un mort. Nici păcatele pe care le-au făcut, nici păcatul care locuieşte încă în firea lor pămîntească, nu mai pot expune la vreo condamnare pe cei sînt în Hristos. Judecata lor este în întregime împlinită, pentru că Domnul Hristos a suferit-o în locul lor: El a murit şi a înviat pentru ei. *„Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvîrşiţi pentru totdeauna pe cei ce sînt sfinţiţi"* (Evrei 10:14) *„...pe aceia pe care i-a hotărît mai dinainte, i-a şi chemat; si pe aceia pe care i-a chemat, i-a şi socotit neprihăniţi; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniţi, i-a şi proslăvit."* (Romani 8:30)

Noi deci ne bucurăm pentru totdeauna în Cel înviat, de o poziţie desăvîrşită şi de nezdruncinat. Deşi firea păcătoasă este încă în noi, noi nu mai sîntem în firea păcătoasă, ci în Domnul Isus Hristos, **deci morţi faţă de păcat:** fiindcă El a murit şi trăim viaţa Sa, fiindcă El a

înviat. *iy4şa dar, fraţilor, noi nu mai datorăm nimic firii pămînteşti, ca să trăim după îndemnurile el"* (Romani 8:12) Păcatul nu mai are nici un drept asupra noastră. Desigur, păcatul este încă în noi, dar nu are putere asupra noastră. Altădată eram robii păcatului, dar a-cum, prin moartea noastră împreună cu Hristos, sîntem izbăviţi de această robie, sîntem eliberaţi. Aşa va fi pentru orice credincios care, prin har, se socotşte mereu mort faţă de păcat şi viu pentru Dumnezeu în Isus Hristos. Dacă Dumnezeu ne cere să ne socotim morţi, nu facem aceasta **ca să murim,** ci **pentru că sîntem morţi.** Dumnezeu nu ne cere niciodată să recunoaştem ceea ce nu corespunde unei realităţi.

Firea a fost judecată, şi atît de ab,solut încît noi avem în Domnul Hristos o răscumpărare reală şi totală. Eliberarea noastră a fost săvîrşită într-un mod desâvîrşit, pentru că ceea ce face Dumnezeu nu poate fi decît desăvîrşit. El n-ar putea să fie mulţumit să ne ierte păcatele, lăsîndu-ne în acelaş timp sub puterea păcatului. De asemenea, o izbăvire incompletă, n-ar putea să dea inimilor noastre decît o pace şubredă, nesigură. O izbăvire totală ne este cîştigată: iertarea păcatelor, pe de o parte şi pe de altă parte, izbăvirea de sub puterea păcatului. Dumnezeu în dragostea Lui, a avut grije şi de una şi de alta prin dăruirea Fiului Său.

Identificarea credinciosului cu moartea Domnului Hristos are ca rezultat şi de **a-1 izbăvi de subjugarea oricărui fel de legalism,** *„Dacă aţi murit împreună cu Hristos... de ce, ca şi cum aţi trăi*

încă în lume, vă supuneţi la porunci ca acestea: „Nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru !" (Coloseni 2:20-23)
Firii pămînteşti îi place să prescrie ordonanţe, a căror observare (ascultare) îi pare că dă un merit oare-
26
27
care, în ochii lui Dumnezeu, celui care se supune lor. Credinciosul, fiind răstignit împreună cu Domnul Hris-tos, nu mai este supus unor astfel de ordonanţe: el este mort faţă de lege şi faţă de toate poruncile. „ *Tot astfel, fraţii mei, prin trupul lui Hristos, şi voi aţi murit în ce priveşte Legea, ca să fiţi ai Altuia, adică ai Celui ce a înviat din morţi; şi aceasta, ca să aducem roadă pentru Dumnezey."* (Romani 7:4-6) *„Căci eu, prin Lege, am murit faţă de Lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu."* (Galateni 2:19) O lege nu are efect nici autoritate faţă de un mort. Prin moartea noastră împreună cu Hristos, sîntem deslegaţi de puterea legii, adică nu numai de legea pe care a dat-o Dumnezeu în Sinai, dar şi de orice principiu legal, adică de orice sistem care încearcă să stabilească neprihănirea omului înaintea lui Dumnezeu prin fapte. Să nu ne înşelăm, legalismul este înnăscut în inima omului, fie că este evreu sau nu, şi dacă noi nu veghem, sîntem în primejdia de a urma exemplul Colosenilor şi să stabilm ordonanţe pentru satisfacerea firii pămînteşti. Ori, în ochii lui Dumnezeu, faptele aşa zise religioase sînt tot atît de oribile ca şi celelalte fapte ale firii păcătoase. Numai roadă' ′ Duhului Sfînt îl slăveşte pentru că este produsă nu prin strădania omului, ci prin puterea dumnezeiască. Astfel, **noi** nu mai avem deloc de a face cu legea. Asta nu însemnează totuşi că noi faţă de Dumnezeu, sîntem fără lege, ci noi sîntem de drept supuşii lui Hristos (1 Corinteni 9:21). Din acest fapt, cerinţele drepte ale Legii lui Dumnezeu sînt realizate în aceia cari, fără să fie aşezaţi sub autoritatea şi blestemul legii, umblă nu după firea păcătoasă, ci

Deşi aici, autorul pune la plural *„roadele Duhului",* totuşi la Galateni 5:22, cu toate că stat înşirate şapte roade, sfnt puse la singular *„Roadă Duhului"* pentru că în adevăr ele sînt un tot şi nu pot fi separate, nu poate lipsi vreuna din ele; - nota traducătorului

28
după îndemnurile Duhului (Romani 8:4), pe urmele binecuvântate ale Modelului lor desăvîrşit.
Un al treilea efect al morţii noastre împreună cu Domnul Hristos este faptul că noi trebuie să *„dăm* ***morţii mădularele care sînt pe*** *pământ".* (Coloseni 3:5) Un mădular sau organ care nu mai primeşte hrana necesară slăbeşte treptat şi moare. în viaţa practică este exact ceea ce trebuie să facă un credincios cu privire la mădularele trupului (curvia, necurăţia, patima etc), trebuie să le retragă orice hrană.
Credinciosul trebuie deasemenasă„re«MW/e" la alte manifestări ale firii păcătoase: mînie, răutate, defăimare, vorbe ruşinoase etc. Chiar dacă acestea nu sînt dorinţe atît de puternice ca cele dinainte, ele sînt poate mai ascunse, mai perfide, şi cel credincios are nevoie de puterea Duhului Sfînt ca să renunţe la ele. Totuşi trebuie să ne fie foarte clar faptul că cel credincios nu lucrează această *„omorâre"* a cărnii **pentru ca el să poată muri** faţă de păcat, ci **pentru că el este mort** şi înviat împreună cu Hristos. Această mortificare este deci rezultatul binecuvîntat al identificării noastre cu moartea şi învierea Domnului Isus.
în sfîrşit a patra consecinţă a morţii noastre împreună cu Domnul Hristos este **izbăvirea noastră de lume.** Apostolul Pavel spunea *„în ce mă priveşte, departe de mine gîndul să mă laud cu altceva decît cu crucea Dom -nului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită faţă de mine şi eu faţă de lume !"* (Galateni 6:14) Crucea condamnă în mod hotărît lumea care a lepădat pe Domnul Isus. Pe deoparte ea dezvăluie adevăratul caracter al lumii; ea este vrăjmaşă lui Dumnezeu, şi oricine este prieten cu lumea este vrăjmaş cu Dum-
29
nezeu" (Iacov 4:4). Pe de altă parte, crucea este o barieră de netrecut între lume şi cel credincios: ea este un stîlp de hotar dincolo de care se află teritoriul vrăjmaşului. Credinciosul nu va risca să se expună acolo, ci îşi va aminti că el a murit împreună cu Hristos, faţă de lume, şi că el nu este din lume după cum Hristos nu este din lume (Ioan 17:14,16).
Credinciosul care realizează cu adevărat că el este o fiinţă cerească, socoteşte ca o întinare orice amprentă a lumii în viaţa sa. Dacă sîntem conştienţi că lumea a lepădat şi răstignit pe Domnul nostru, noi n-avem altă dorinţă decît aceea de a fi părtaşi cu lepădarea şi cu crucea Lui. în felul acesta în mod practic ne vom socoti morţi faţă de lume iar lumea va vedea în noi nişte morţi pe care nu-i poate atrage prin poftele ei. Să luăm însă seama, că lumea se strecoară foarte uşor în inima noastră. Ori, o inimă împărţită îşi pierde bucuria şi părtăşia cu Domnul Isus. *„Sarea şi-a pierdut gustul";* mărturia noastră este fără putere, cînd, în ciuda cuvintelor noastre, faptele noastre dovedesc că în ochii noştri un Hristos lepădat are puţin preţ.

b) Efectele învierii împreună cu Hristos.

Credinciosul nu a fost identificat cu Hristos numai în moartea Sa, dar şi în învierea Sa (Romani 6:5; Colo-seni 2:12, 3:1, Efeseni 2:5). *„...nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine."* (Galateni 2:20)[8]

[k] Unii creştini şi-au dat viaţa din pricina ataşamentului lor pentru acest adevăr. Astfel, Ignaţiu, un vechi ucenic al apostolului

Ioan, supraveghetor al bisericii din Antiohia, a fost condamnat la moarte, către anul 107, de către împăratul Traian care a dat sentinţa următoa-
30
Fiind înviaţi împreună cu Domnul Isus, Dumnezeu ne vede acum în Hristosul înviat. Prin moartea noastră împreună cu El, noi am fost izbăviţi de vechea noastră stare naturală. Prin învierea noastră împreună cu El, El ne prezintă pentru totdeauna înaintea lui Dumnezeu, într-o poziţie nouă. Prin credinţă, noi prindem aceste adevăruri şi prin puterea Duhului Sfînt, sîntem făcuţi capabili să le realizăm în viaţa noastră zilnică. Atunci putem să umblăm într-un fel potrivit cu poziţia noastră de înviaţi în Hristos. Nu prin umblarea noastră putem căpăta această poziţie de desăvîrşire înaintea lui Dumnezeu, ci ne este dată în virtutea lucrării Domnului Hristos. Noi sîntem în stare să arătăm această desăvîrşire în mersul nostru, tocmai pentru că avem o poziţie desăvîrşită. Este important ca fiecare din noi să înţelegem că este în afara lui, în Hristosul înviat, o plinătate de viaţă pe care noi o avem prin credinţa în El.
Această viaţă nouă ne aparţine, dar ea este în Hristos, ascunsă cu El în Dumnezeu, în siguranţă, în izvorul ei veşnnic. Lumea nu o poate cunoaşte, dar lumea va vedea în noi roadele dacă sîntem credincişi. *„Oamenii nu pot vedea izvorul, dar trebuie să vadă că apa curge."* (J.N.D.) In Domnul Hristos, noi găsim o putere vie care ne izbăveşte de legea păcatului şi a morţii. (Romani 8:2) Prin unirea noastră cu El, noi avem deci viaţa şi puterea.
Care sînt efectele practice ale învierii noastre cu Hristos ?
„Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru
re: „Pentru că Ignaţiu mărturiseşte că poartă în el pe Acela care a fost răstignit, poruncim ca să fie dus, legat de soldaţi la marea Romă, ca să fie sfîşiat de fiare, pentru amuzarea poporului."
31

muritor,... Să nu vă daţi în stăpînirea păcatului mădularele voastre ca unelte ale nelegiuirii, ci daţi-vă pe voi înşivă lui Dumnezeu, ca vii din morţi cum eraţi, si daţi lui Dumnezeu mădularele voastre, ca nişte unelte ale neprihănirii " (Romani 6:12,13) „ *Vă îndemn dar, fraţilor... să aduceţi trupurile voastre ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujire duhovnicească."* (Romani 12:1)
Credinciosul se **pune deci în totul la dispoziţia Domnului.** El ştie că nu-şi mai aparţine lui însuşi căci a fost cumpărat cu sîngele scump al lui Hristos, în aşa fel că acum el are cinstea de a slăvi pe Dumnezeu în trupul său. (1 Corinteni 6:19,20) Hristos„...a *murit pentru toţi, pentru ca cei care trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înşişi, ci pentru Cel ce a murit şi a înviat pentru el"* (2 Corinteni 5:15) Iar noi nu ne predăm viaţa noastră **ca** să fim ai Lui, ci **pentru că sîntem** ai Lui.
După *„...cum Hristos a înviat din morţi, prin slava Tatălui, tot aşa şi noi să trăim o viaţă nouă."* (Romani 6:4) Atîta timp cît sîntem încă în trup în firea păcătoasă, noi slujim păcatului, şi aducem roade pentru moarte. Dar prin învierea noastră împreună cu Hristos, noi sîntem robi ai neprihănrii, ca să aducem roade pentru Dumnezeu. Slujirea noastră este cu totul diferită; altădată era pentru păcat; astăzi este pentru neprihănire. Roadă acestei slujiri este deasemenea cu totul alta; altădată era pentru moarte; acum, este în sfinţenie pentru viaţa veşnică, (versetul 22) Izbăvirea aceasta de robia păcatului şi viaţa aceasta după voia lui Dumnezeu nu pot fi realizate decît prin credinţă şi în puterea Duhului Sfînt.
Această consacrare (predare) Domnului, cuprinde
32

toate mădularele trupului nostru. Totul este cuprins nimic nu este omis. Ea se produce ca **o** lucrare de temelie la naşterea din nou, dar trebuie reînoită zilnic, în fiecare zi, trebuie ca şi la început să-I deschidem Domnului uşa inimii noastre spunîndu-I; *„Doamne vino să locuieşti în mine. Tu eşti în fiinţa mea peste tot ca la Tine acasă !"* Tot aşa , pentru slujire, trebuie la începutul fiecărei zile, să-I spunem: *„Doamne iată-mă ! Ce vrei să fac pentru Tine ?"* Avem pilda apostolului Pavel care, ştiind că nu a ajuns la desăvîrşire *„alerga, căutînd să apuce premiul"* (Filipeni 3:12); era un efort neîntrerupt. Cît priveşte identificarea noastră cu moartea lui Hristos - temelia eliberării - Pavel spunea: *„Purtăm* ***întodeauna cu noi,*** *în trupul nostru, omorîrea Domnului Isus, pentru ca şi viaţa lui Isus să se arate în trupul nostru."* (2 Corinteni 4:10) Era un lucru înoit în permanenţă în umblarea sa de fiecare zi „ *Totdeauna, peste tot";* fie ca aceste cuvinte să se sape în inimile noastre !
c) Efectele prezenţei Duhului Sfînt **în cel credincios.**
Duhul Sfînt care locuieşte în cel credincios îl încredinţează de **poziţia lui de fiu** şi îi aduce bucuria legăturii lui cu Tatăl. „ *Căci toţi cei ce sînt călăuziţi de Duhul lui Dumnezeu sînt fii ai lui Dumnezeu."* (Romani 8:14) Bucuria acestei legături este foarte scumpă, căci prin ea, credinciosul eliberat gustă din plin dragostea lui Dumnezeu în desăvîrşita libertate a unui fiu. *„Şipentru că sînteţifii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă >vAva " adică „ Tată!" Aşa că nu mai eşti rob, ci fiu;..."* (Galateni 4:6,7) Noi nu mai sîntem robi, noi n-am primit un duh de robie, noi nu mai sîntem sclavi pe

care un stăpîn aspru i-a vîndut altui stăpîn tot aşa de aspru, ci sîntem **fii,** am primit Duhul de înfiere, prin care strigăm: Ava, Tată ! (Romani 8:15) Duhul acesta de
33
înfiere ne permite să ne apropiem de Dumnezeu cu încredere, ca de un Tată cu inimă iubitoare, pentru că ştim că Dumnezeu este pentru noi, că nu mai este nici o osîndire pentru cei ce sînt în Hristos şi că nimic nu ne poate despărţi de dragostea lui Dumnezeu. Noi sîntem în Domnul Hristos şi Dumnezeu ne iubeşte cu îl iubeşte pe Hristos. Tu *„...i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine... pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu, să fie în ei,..."* (Ioan 17:23,26) Dar fiecare credincios trebuie să-şi însuşească în mod personal aceste adevăruri scumpe: „ *Tu nu mai eşti rob, ci fiu ".* De îndată ce credinciosul striga: *„Ava, Tată !"* înseamnă că a primit Duhul de înfiere, căci trebuie mai întîi să fii fiu ca să primeştei Duhul de înfiere.
Credinciosul eliberat **umblă prin Duhul,** ceea ce îl face capabil să nu mai împlinească poftele firii pămîn-teşti. (Galateni 5:16). *„Noi nu trăim după îndemnurile firii pămîntesti, ci după îndemnurile Duhului..."* (Romani 8:4) Izbăviţi de păcat, liberi înaintea lui Dumnezeu, el *„face să moară **prin Duhul,** faptele trupului (adică ale firii pămîntesti) ".* (Romani 8:13) în loc să împlinească faptele firii păcătoase, el va arăta roadă Duhului, dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia. (Galateni 5:22) Cum se face aceasta ? Prin faptul că el şi-a *„...răstignit firea pămîntească împreună cu patimile şi poftele ei "* (Galateni 5:24) şi deci, el se poate socoti mort faţă de păcat, şi viu pentru Dumnezeu în Isus Hristos. (Romani 6:11) Credinciosul care trăieşte prin Duhul a înţeles că Domnul Hristos este viaţa sa şi că este unit cu El prin Duhul Sfînt. Atîta timp cît Duhul nu este întristat, El ne face să ne bucurăm de o părtăşie neîntreruptă cu Domnul Hristos, care este viaţa noastră. Astfel, noi umblăm prin Duhul, cu ochii aţintiţi asupra Domnului
34
Isus şi cu inima atît de plină de El încît sîntem în afara firii păcătoase şi a dorinţelor ei. Sufletul nostru trăieşte fiind ocupat de Hristos, admirîndu-L, stînd de vorbă cu El; credinciosul, ca să spunem aşa, este izbăvit de el însuşi şi trăieşte prin Duhul, viaţa Altuia. Firea păcătoasă fiind ţinută la locul pe care i 1-a hotărît Dumnezeu, adusă la tăcerea morţii, atunci Duhul Sfînt îşi manifestă toată puterea şi produce în noi roadă Lui spre slava lui Dumnezeu.
Faptul că cel credincios are Duhul lui Dumnezeu este, în sfîrşit **garanţia învierii trupului.** *„Şi dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morţi locuieşte în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus dintre cei morţi, va învia şi trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuieşte în voi "* (Romani 8:11) Trupul nostru are parte şi el de puterea învierii. Va veni ziua cînd trupul va fi în armonie cu viaţa nouă pe care o avem prin Duhul Sfînt.
Izbăvirea de sub puterea păcatului constituie pentru viaţa practică a credinciosului, unul din rezultatele cele mai slăvite ale lucrării Domnului Hristos. Creştinul izbăvit umblă în puterea Duhului Sfînt, ceea ce îl face în stare să trăiască o viaţă de biruinţă şi de sfinţenie, într-o mereu mai mare asemănare cu Domnul Isus. Viaţa Domnului Hristos se arată în el, şi puterea Duhului Sfînt însufleţeşte această viaţă aducînd roadă spre slava lui Dumnezeu.
35

Capitolul 3

VEqliEREA pENTRU

De citit: 1 Petru 1:13-25, 5:8-11, 2 Petru 3:11-14,17-18

Credinciosul care vrea să *„urmărească sfinţenia",* va întîmpina pe calea lui piedici, greutăţi, ispite, vrăjmaşi dinlăuntru şi din afară. El va avea deci să susţină o luptă. Desigur, lupta aceasta nu reprezintă singurul aspect al luptei creştine, dar experienţa învaţă că un loc important în ea îl are lupta împotriva păcatului, poate în mod mai deosebit în viaţa tînărului credincios. în capitolul de faţă, am dori să cercetăm ce ne învaţă Cuvîntul cu privire la **pregătirea** pentru acest fel de luptă creştină.
Lupta poate veni pe negîndite; credinciosul trebuie să facă faţă la ispite deosebite, neobişnuite, vrăjmaşul lansează un atac neaşteptat, brusc, violent.
Dar este o luptă permanentă pe care o avem de susţinut, în ce privesc slăbiciunile noastre, în mersul nostru zilnic.
Ce resurse pune Dumnezeu la dispoziţia al lor Săi
ca să-i pregătească pentru această luptă şi să-i facă în
stare să iasă biruitori din ea ? Care trebuie să fie atitu-
nea lor faţă de luptă ? Cum trebuie să se antreneze ei
ea, ca să poată s-o înfrunte ca biruitori?
în adevăr, este nevoie să ne pregătim pentru luptă, **36**
să ne antrenăm în mod metodic, să ne înfrînăm în toate lucrurile (1 Corinteni 9:25), antrenament care are scopul să facă din noi nişte luptători. Avem de susţinut o luptă permanentă din pricină că Satan, lumea şi firea noastră păcătoasă se silesc să ne împiedice să manifestăm ceea ce sîntem în Hristos. Noi avem viaţa Domnului Hristos, sîntem sfinţi. De aceea, scopul luptei noastre nu este de a ne face sfinţi,

ci de a arăta ce-a făcut Dumnezeu din noi, adică nişte oameni sfinţiţi. Dumnezeu ne-a chemat în sfinţenie (nu la sfinţenie). (1 Tesaloniceni 4:7) Este important să prindem clar acest adevăr, pentru ca pregătirea noastră de luptă - şi lupta însăşi - să nu devină ceva legalistic, care să dea importanţă firii vechi.
(Traducerea noastră de la 1 Tesaloniceni 4:7 nu este ce-a mai corectă cînd spune: *„Căci Dumnezeu... ne-a chemat la sfinţire".* Textul grecesc ca şi J.N.D. spune: *„...ne-a chemat în sfinţenie"* şi este mai corect deoarece, noi am fost sfinţiţi mai înainte de a exista, cînd Domnul Isus a împlinit voia şi sfatul lui Dumnezeu care ne-a ales mai dinainte de veşnicii. La Evrei 10:10 spune: *„Prin această „voie" am fost sfinţiţi noi, şi anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, o dată pentru totdeauna."* Complementul circumstanţial de loc *„în"* arată spaţiul în interiorul căruia se află ceva sau cineva. Noi sîntem în Hristos, în cosecinţă în sfinţenie - nota traducătorului)

1. Condiţiile morale ale pregătirii de luptă

Pasajele din epistolele lui Petru citate la începutul capitolului de care ne ocupăm, pun în lumină un anume număr de condiţii morale pe care cel credincios trebuie să le respecte dacă vrea să fie un luptător adevărat. Cu alte cuvinte, este vorba de **răspunderea** lui.

37

a) Ascultarea

Această însuşire este reamintită de trei ori. Aleşi *„...prin sfinţirea lucrată de Duhul, spre ascultare... Ca nişte copii ascultători, nu vă lăsaţi tirîţi în poftele, pe care le aveaţi altădată, cînd eraţi în neştiinţă... prin ascultarea de adevăr, v-aţi curăţit sufletele..."* (1 Petru 1:2,14,22) Dumnezeu cere ascultare de la copiii Lui. Aceasta se arată printr-un duh de atîrnare care dă de o parte voinţa proprie. *„Calităţile principale ale firii noi sînt aărnarea de Dumnezeu sau dependenţa şi supunerea. "* (J.N.D.) Sufletele noastre n-au fost curăţite prin **cunoaşterea** adevărului, ci prin **ascultarea** de adevăr. Şi tot prin ascultarea de adevăr (Cuvîntul lui Dumnezeu) sufletele noastre sînt curăţite în mersul nostru de fiecare zi. Este vorba de o primire cu inimă bucuroasă a voii lui Dumnezeu şi nu de o supunere prin constrîngere. *„Nu a ceda, ci a asculta "* (Vinet). A iubi pe Domnul, înseamnă a păzi poruncile Lui şi a căuta să faci ce-I este plăcut. (2 Corinteni 5:9; Efeseni 5:10; Coloseni 1:10)

b) Vegherea **şi cumpătarea**

Domnul în multe rînduri a îndemnat pe ucenici să vegheze, în deosebi în grădina Ghetsimani. Deşi El îi rugase să vegheze împreună cu El, ei au adormit. Astfel, a trebuit să le spună: „ *Vegheaţi şi rugaţi-vă, ca să nu căderi în ispită; duhul, în adevăr, este plin de rîvnă, dar carnea este neputincioasă."* (Matei 26:41) Duhul este plin de rîvnă: are toată dorinţa să vegheze împreună cu Domnul. Dar carnea aceasta este neputincioasă: ea este fără putere şi nu poate nimic. Trebuie veghere şi rugăciune. Vigilenţa este legată de rugăciune. *„Stăruiţi în rugăciune, vegheaţi în ea "* (Coloseni 4:2), *„vegheaţi şi rugaţi-vă".* (1 Petru 4:7). în evanghelia după Marcu,

38

Domnul îşi încheie învăţăturile printr-un îndemn solemn la veghere: „ *Vegheaţi dar,... Ce vă zic vouă, zic tuturor: Vegheaţi!"* (Marcu 13:35,37)
Cît priveşte **cumpătarea,** ea constituie una din condiţiile morale cele mai importante ale pregătirii de luptă. Ea nu se aplică numai la mîncare şi băutură ci implică un control de sine în toate lucrurile vieţii. Pasajele citate la începutul capitolului nostru, ne îndeamnă de două ori în privinţa aceasta (1 Petru 1:13; 5:8). (în traducerea noastră, în *\ocde „fiţi cumpătaţi"* este tradus *„fiţi treji").* Ne este deasemenea spus să ne purtăm „CM *frică"* (1 Petru 1:17). Cumpătarea este una din însuşirile fiilor zilei. Pentru că sîntem astfel, spune apostolul Pavel *„...să veghem şi să fim treji"* (1 Tesaloniceni 5:6)

c) Fermitatea (tăria)

Calitatea aceasta este amintită de trei ori în textele citate. Fiţi fermi (tari) *„...în credinţă... Dumnezeul oricărui har... vă va întări, vă va da putere... Aveţi grijă să nu vă lăsaţi tîrîţi de rătăcirea acestor nelegiuţi şi să nu vă pierdeţi tăria".* (1 Petru 5:9,10, 2 Petru 3:17) Ca să înfrunte lupta, credinciosul trebuie să fie bine întărit în credinţă, adică în adevăr. Vedem, prin învăţăturile a-postolului Pavel către Timotei,că se poate îndepărta cineva de la credinţă (1 Timotei 4:4, 6:21), se poate abate de la adevăr (2 Timotei 2:18), apoi se poate rătăci de le credinţă (1 Timotei 6:10) ceea ce duce la naufragiu cu privire la credinţă (1 Timotei 1:19) la negarea credinţei (1 Timotei 5:8), la călcarea credinţei (1 Timotei 5:12), în timpurile din urmă falşii creştini să vor lepăda de credinţă şi astfel vor fi reprobaţi (găsiţi nevrednici) (1 Timotei 4:1,2 Timotei 3:8). Avînd în vedere această creştere a răului, credinciosul este îndemnat să păstreze

39

credinţa (1 Timotei 1:19; 2 Timotei 4:7), să urmărească credinţa (1 Timotei 6:11; 2 Timotei 2:22), să fie o pildă de credinţă (1 Timotei 4:12), să se lupte lupta cea bună a credinţei (1 Timotei 6:12), în aşa fel încît să dobîn-dească o mare îndrăzneală în credinţa care este în Hristos Isus. (1 Timotei 3:13)
Cum putem nădăjdui să biruim în luptă fără acest ferm ataşament al inimii faţă de adevăr ? Acolo unde adevărul lipseşte, foarte uşor se va lăsa omul *„tîrit de rătăcirea nelegiuiţilor".*

d) **Evlavia**
Este important ca cel credincios să menţină o părtă-şie statornică cu Domnul, să întreţină o legătură cu El prin rugăciune, să se hrănească cu Cuvîntul lui Dumnezeu, să-i slujească cu rîvnă şi devotament, punîndu-şi toată încrederea în El pentru împrejurările pe care le întîmpină pe drum, străduindu-se să facă ce-I place Lui. O inimă care se va menţine neîntrerupt aproape de izvorul îndurării Lui, va realiza că Domnul este cu el în mijlocul ispitei. Aşa cum spunea odată cineva, chiar dacă vijelia şi furtuna fac uneri ca acul busolei să tremure, ea se orientează totuşi totdeauna către nord. Tot aşa inima aceluia care trăieşte în permanenţă lîngă Domnul, care îl iubeşte şi care se bucură de dragostea Lui, se îndreaptă mereu către El ca să fie sprijinit în ispitele şi greutăţile prin care trece.
Dar menţinerea evlaviei cere energie şi statornicie. De aceea apostolul îi spunea lui Timotei: *„...Caută să fii evlavios."* (1 Timotei 4:7) De aceea apostolul Petru spune: *„...cefei de oameni ar trebui să fiţi voi, printr-o purtare sfîntă şi evlavioasă..."* (2 Petru 3:11)

e) Aşteptarea întoarcerii Domnului
Gîndul că Domnul vine în curînd, aşteptarea vie a întoarcerii Lui, sînt foarte potrivite ca să ne facă să înaintăm în sfinţenie, lipindu- ne inimile de Domnul Isus şi întorcînd spatele de la lucrurile care se văd. Dacă trăim în aşteptarea constantă a arătării Domnului Hristos, nu ne va fi greu să ne despărţim de ceea ce va fi judecat şi nimicit cînd va veni El.
(Cineva spunea: *„Să trăim ca şi cînd Domnul Isus a murit ieri, a înviat azi şi se va întoarce mîine".* Aceasta însemnează că moartea Lui trebuie să fie mereu proaspătă în inima noastră ca şi cum ar fi fost ieri; învierea Lui să fie chezăşia vie a învierii noastre împreună cu El, iar reîntoarcerea Lui să fie atît de dorită şi de sigură în sufletul nostru încît să-L aşteptăm cu muUtă grije, ca o mireasă care-şi aşteaptă mirele cu dor - nota traducătorului).
Instituirea anului de veselie ne dă o învăţătură de mare folos cu privire la subiectul acesta. La fiecare 50 de ani, pămînturile vîndute reveneau vechilor proprietari. Tot aşa preţul era fixat în funcţie de numărul de ani care s-au scurs pînă la anul de veselie; se socoteau recoltele posibile pînă la anul de veselie: cu cît acest an era mai aproape, cu atît mai ieftin era pămîntul (Levitic 25:8-16). Fie ca apropiata întoarcee a Domnului să îndepărteze din inimile noastre atracţia pe care o au lucrurile de pe pămînt. După îndemnul apostolului Petru, să ne punem toată nădejdea în harul care ne va fi adus la descoperirea lui Isus Hristos (1 Petru 1:13). Cu cît vom aştepta pe Domnul în mod viu şi real, cu atît mai debarasaţi vom fi de deşărtăciunile pămînteşti.
Să luăm seama la starea inimilor noastre în privinţa

aceasta ! Robul rău a zis **în inima lui:** *„Stăpînul meu întîrzie să vină !"* Această uitare a întoarcerii Domnului produce un dublu efect: dispreţ şi asprime faţă de alţii (el a început să bată pe cei care sînt sclavi împreună cu el) şi o stare subjugată de pofte carnale (mănîncă şi bea împreună cu beţivii) (Matei 24:48 şi următoarele). A-ceasta scoate în relief importanţa aşteptării Domnului Isus raportată la sfinţenie. *„Oricine are nădejdea aceasta în El, se curăţeşte, după cum El este curat."* (1 Ioan 3:3) Apostolul Petru spune că noi putem chiar să grăbim, *„...printr-o purtare sfîntă si evlavioasă,... venirea zilei lui Dumnezeu..."* (2 Petru 3:12)
f) Atitudinea faţă de rău
Citim în 1 Petru 1:15,16: *„...după cum Cel ce v-a chemat este sfînt, fiţi şi voi sfinţi în toată purtarea voastră. Căci este scris: „Fiţi sfinţi, căci Eu sînt sfînt."* Credinciosul care doreşte să slăvească pe Domnul Isus şi să învingă toate cursele vrăjmaşului, trebuie deci să se ţină departe de rău, sub toate formele lui. *„Fie-vă groază de rău, şi lipiţi-vă tare de bine."* (Romani 12:9) Mai întîi, este important ca credinciosul să nu se plaseze singur în situaţii în care se va expune la ispite, fie că este vorba de întovărăşiri, de distracţii sau de citirea literaturii lumeşti. Deasemenea, trebuie ca el să se abţină de la orice lucru care l-ar putea îndepărta de Dumnezeu. Şi exact la aceasta se referă îndemnul apostolului Petru: *„...siliţi-vă să fiţi găsiţi înaintea Lui fără prihană, fără vină şi în pace."* (2 Petru 3:14)
2. Vrăjmaşii noştri
Cei numiţi în pasajele care urmează, fac parte din adversarii noştri de fiecare zi. Am face bine să fim atenţi

cu privire la ei, căci dacă nu luăm seama vom fi fără putere în ziua ispitei şi a luptei.
a) Voinţa personală
Se mai numeşte şi *„eu".* Este manifestarea voinţei firii vechi care doreşte să domine, să conducă, să joace un rol care să-i dea importanţă şi protestează cînd aceas-tea nu izbutesc. Atîta timp cît,*„eul"* comandă în noi, este o dovadă că noi n-am acceptat cu totul şi deplin poziţia în care ne-a aşezat Dumnezeu ca *„morţi împreună cu Hristos".* „Nu este mai mare izbăvire decît de a fi terminat cu noi înşine, în aşa fel că nu mai avem importanţă în proprii noştri ochi". (J.N.D) Pentru Pavel *acest „eu"* vinovat şi asupritor era socotit ca şters de pe lista celor vii. Trăiesc „...dar *nu mai trăiesc eu,..."*

(Galateni 2:20) Tot ce nu era de la Domnul Hristos era de la *„eu"* şi nu mai putea fi socotit ca aparţinînd vieţii. Dumnezeu nu ne cere să îmbunătăţim *„eul",* El ne spune că el este mort. Sîntem noi gata să primim această declaraţie prin credinţă ? Este o mare favoare să ştim că, pentru Dom-nezeu şi pentru credinţă, Domnul Isus a pus la cruce capăt acestui „eu" atît de îngîmfat şi de dezgustător. Dar lucrarea Domnului Hristos n-a avut ca efect numai să pună *„eul"* deoparte; ea îl înlocuieşte, în noi, cu un alt şef, Domnul Isus. De aceea apostolul adaugă: *„Ci Hristos locuieşte în mine".* Domnul Hristos Cel înviat este viaţa oricărui crede, în aşa fel că cel credincios trăieşte înaintea lui Dumnezeu, în Hristos şi prin Hristos. Puterea acestei vieţi noi, este Duhul Sfînt, care locuieşte în cel credincios (1 Corinteni 6:19), alcătuieşte legătura care-1 uneşte în mod vital de Hristos şi manifestă viaţa lui Hristos în el. Problema cea mare, pentru noi, este de a primi prin credinţă aceste mărturii dum-

43

nezeieşti şi atunci *„eul"* va fi cu adevărat detronat, răstignit şi îngropat.

b) Poftele de altă dată

„Nu vă lăsaţi tîriţi în poftele, pe care le aveaţi altădată, cînd eraţi în neştiinţă." (1 Petru 1:14) Aici este vorba de persoane care au trăit în lume, neţinînd seama de Domnul şi de voia Sa. (1 Petru 4:2) Cei care au avut privilegiul de a fi crescuţi într-o familie creştină sînt scutiţi de multe ispite. Datorită acestui fapt, după întoarcerea lor la Dumnezeu, s-a produs în ei o schimbare înlăuntru mai mult decît în afară. Sîntem toţi îndemnaţi să nu ne potrivim chipului veacului acestuia, ci să fim transformaţi pentru că mintea noastră a fost înoită. (Romani 12:2) Să nu uităm niciodată că Domnul nostru Isus Hristos *„...S-a dat pe Sine însuşi pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru şi Tatăl."* (Galateni 1:4) De aceea noi trebuie să respingem lipsa de evlavie şi poftele lumeşti şi să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate şi evlavie. (Tit 2:12) Lumea poate să considere acest fel de comportare ca ciudat (1 Petru 4:4), şi uneori trebuie să înduri batjocură şi dispreţ.

c) **Somnul spiritual**

Dacă sîntem îndemnaţi să veghem, este pentru că sîntem întodeauna în pericolul de a ne lăsa prinşi în somnul spiritual. *„Să mai dormi* ***puţin,*** *să mai aţipeşti* ***puţin,*** *să mai încrucişezi* ***puţin*** *mîinile ca să dormi!... Şi sărăcia vine peste tine, ca un hoţ, şi lipsa ca un înarmat."* (Proverbe 6:10,11) Nu este propriu zis intenţia de a adormi, ci numai dorinţa de puţină odihnă. într-o dimineaţă se renunţă la o sculare mai de devreme pentru a

44

medita în prezenţa Domnului: *„Este aceasta atît de grav, dacă se întîmplă o dată ?"* într-o seară, nu este dorinţa de a merge la adunare şi rămîi acasă. Te laşi dus de puţină viaţă lumească, şi aşa mai departe pînă în clipa în care te găseşti căzut într-un adînc somn spiritual împreună cu primele lui consecinţe, sărăcia sufletească şi lipsa de putere care în ziua luptei vor aduce în mod sigur înfrîngerea, ruşinea şi poate chiar lacrimi.

d) Descurajarea

Apostolul Petru ne îndeamnă *„să nu ne pierdem tăria".* (2 Petru 3:17) Credinciosul poate să treacă prin perioade de descurajare, fie la serviri, fie ca urmare a unei încercări personale. De aceea încuraja Pavel pe Timotei ca să înflăcăreze darul lui Dumnezeu care era în el (2 Timotei 1:6). Domnul Isus este Acelaşi şi în zilele de bucurie ca şi în zile de suferinţă. Apostolul Pavel, atît de des încercat, învăţase să fie mulţumit în el însuşi, în împrejurările în care se găsea, oricare ar fi fost ele. (Filipeni 4:11) Dacă sîntem descurajaţi să cercetăm pricinile descurajării noastre şi să ne lăsăm povara la picioarele Aceluia care cunoscînd aceleaşi încercări, simte cu noi în slăbiciunile noastre (Evrei 2:18,4:15), şi vom face experienţa lui Pavel care, părăsit de toţi, nu s-a descurajat ci spunea: *„însă Domnul a stat lîngă mine, şi m-a întărit,..."* (2 Timotei 4:17, 2 Corinteni 4:8,9)

în felul acesta noi nu vom fi din aceia cărora Cuvîntul le spune: *„Dacă slăbeşti în ziua necazului, mică îţi este puterea."* (Proverbe 24:10)

e) Şarpele şi leul

Satan recurge la două forme de acţiune, ilustrate **45**

una prin şarpe şi alta prin leul care răcneşte. Sub prima formă el foloseşte viclenia, minciuna; el se preface în înger de lumină ca să semene rătăcirea. El este înşelătorul care se silşte să strice, să pervertească chiar mintea credincioşilor. în loc ca ei să primească simplu şi cu credinţă descoperirile lui Dumnezeu, se fac adăogiri, se fac scoateri, se fac amestecări cu propriile lor puncte de vedere. Şi puţin cîte puţin, gîndurile sînt abătute de la simplitatea care este în Hristos (2 Corinteni 11:3). Tî-nărul credincios, în special cel care studiază, trebuie să rămînă în gardă, ca să nu se lase antrenat de *„rătăcirea acelor nelegiuiţi".*

Cînd Satan se manifestă ca un leu care răcneşte, diavolul recurge la violenţă, la prigoană, la omor. Chiar dacă în ţările noastre, noi nu-1 mai cunoaştem, de destul de multă vreme sub aspectul acesta, să rămînem totuşi vigilenţi.

3. **Resursele noastre** a) **Harul lui Dumnezeu**

Apostolul Petru a trăit personal acest har, fiind din plin ridicat prin el, după ce s-a lepădat de Domnul

Isus. De aceea el putea să spună: *„...să vă adeveresc că adevăratul har al lui Dumnezeu este acesta, de care v-aţi alipit."* (1 Petru 5:12) *„Dumnezeul oricărui har"* va desăvîrşi pe ai Săi şi-i va întări. *„...întăreste-te în harul care este în Hristos Isus."* (2 Timotei 2:1), scria Pavel lui Timotei. Acesta este resursa cea mai importantă a celui credincios.
Harul lui Dumnezeu n-are scopul de a ne scuti de ispite, ci de a ne fac să le biruim. în privinţa aceasta,
46
Dumnezeu ne făgăduieşte două lucruri: 1. El nu va îngădui să fim vreodată ispitiţi peste puterile noastre. 2. împreună cu ispita, El a pregătit şi ieşirea din ea ca s- o putem suporta. Cu cît este mai mare slăbiciunea noastră cu atît mai mult se manifestă puterea Sa. Să ne ferim să căutăm în noi putere şi înţelepciune, ci să ne abandonăm cu totul harului dumnezeiesc care ne-a iertat, care ne întăreşte, care ne învaţă. *„Şi Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, avînd totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiţi în orice faptă bună,.. "* (2 Corinteni 9:8) *„Nu este vreo situaţie în care să se poată găsi un credincios şi în care să nu poată căuta prezenţa lui Dumnezeu pentru a fi ajutat."* (J.N.D.)

b) Cuvîntul lui Dumnezeu

Printre resursele pe care Dumnezeu, în harul Său, ni le pune la dispoziţia noastră ca să ne facă să înfruntăm lupta credinţei ca biruitori, Cuvîntul lui Dumnezeu cel viu şi veşnic este unul din cele mai eficace. îndemnurile Cuvîntului fac parte din grijile lui Dumnezeu în vederea curăţirii noastre de orice întinare a cărnii şi a duhului (2 Corinteni 7:1). Cuvîntul lucrează asupra cugetului nostru în puterea Duhului Sfînt care produce în noi simţăminte sfinte şi ne izbăveşte de sub stăpînirea păcatului. Din pricina aceasta însuşi Domnul Isus, puţin înainte de a părăsi pe ai Săi, cerea lui Dumnezeu: *„Sfinţeste-i prin adevărul Tău; Cuvîntul Tău este adevărul."* (Ioan 17:17)

c) **Rugăciunea**

„Pe cînd era încă întunerec de tor, Domnul Isus S-a dus într-un loc pustiu ca să se roage (Marcu 1:35). Seara
47
deasemenea se ruga pe munte. De multe ori a spus alor Săi: „ *Veghaţi şi vă rugaţi".*
„Pentru că a neglijat rugăciunea, Petru „a intrat în ispită", atunci cînd învăţătorul său, în agonia luptei din Getsimani, se ruga mai fierbinte". (Luca 22:44) Numai datorită rugăciunii Domnului Isus a fost Petru deplin ridicat ca să poată *„să întărească pe fraţii lui"* (Luca 22:32), *şi„săpască turma Domnului "* (Ioan 21:17) Isus Hristos ne-a lăsat o pildă *„ca să călcăm pe urmele Lui".* (1 Petru 2:21)

d) Părtăşia frăţească

Dragostea frăţească este un mijloc preţios pentru întărirea celui credincios. în adevăr, ce îmbărbătare se găseşte în îndemnurile reciproce, atît în grup cît şi individual, în prietenia care uneşte în Hristos pe tinerii credincioşi care se pot ruga împreună, îşi pot împărtăşi unii altora experinţele lor, probleme lor; înţelegîndu-se, de pildă, să citească aceeaşi carte din Cuvîntul lui Dumnezeu şi apoi să comenteze împreună prin corespondenţă sau cu ocazia unei întîlniri; să lupte împreună, chiar dacă sînt departe unii de alţii, printr-o mijlocire conştientă cu privire la nevoile personale. Nu putem să insistăm îndeajuns asupra valorii părtăşiei frăţeşti în viaţa practică, în raport cu sfinţenia. *„Deci, ca unii care, prin ascutlarea de adevăr, v-aţi curăţit sufletele prin Duhul,* ***ca*** *să* ***aveţi o dragoste de fraţi neprefăcută,*** *iubiţi-vă cu căldură unii pe alţii, din toată inima..."* (1 Petru 1:22)

e) **Nădejdea izbăvirii**

Credinciosul este supus unei pregătiri lăuntrice aici
48
pe pămînt la vedera clipei slăvite cînd va fi introdus lîngă Domnul Isus. în măsura în care aşteptăm cu adevărat întoarcerea Sa, Duhul Sfînt ne abate privirile de la orice altceva şi le fixează asupra Domnului Hristos. Noi sîn-tem chemaţi să ne curăţăm tocmai în vederea venirii Lui apropiate, *„...puneţi-vă toată nădejdea în harul, care vă va fi adus, la arătarea lui Isus Hristos."* (1 Petru 1:13) *„Dar noi, după făgăduinţa Lui, aşteptăm ceruri noi şi un pămînt nou, în va locui neprihănirea."* (2 Petru 3:13) Scopul suprem al mînturii noastre, este slava Domnului Isus. Slava aceasta va străluci în toată măreţia ei *„cînd va veni, în ziua aceea, ca să fie proslăvit în sfinţii Săi, şi prvit cu uimire în toţi cei ce vor fi crezut..."* (2 Tesaloni-ceni 1:10) Această nădejde glorioasă, prinsă din plin prin credinţă, este un izvor puternic pe calea sfinţeniei în viaţa noastră: *Şi „Oricine are nădejdea aceasta în El, se curăţeşte, după cum El este curat."* (1 Ioan 3:3)

f) Alipirea de Domnul Isus

Ultimul îndemn al apostolului Petru, este ca să creştem în harul şi cunoştiinţa Domnului şi Mîntuitorului nostru Isus Hristos (2 Petru 3:18). Sfinţenia îşi are modelul în Domnul Hristos. Să putem deci să-L cunoaştem mai bine pe Domnul Isus şi să ne asemănăm cu El tot mai mult! Esenţa sfinţeniei în noi, s-o spunem din nou, este viaţa cea nouă pe care am primit-o de la Domnul Hristos Cel înviat, împreună cu Duhul Sfînt care ne-a unit cu El, după cum viţa unită cu butucul, face o singură plantă cu el şi trăieşte viaţa sa. Viaţa aceasta a Domnului Hristos este ceea ce este în El însuşi: neafectată de puterea răului,

„Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuieşte, pentru că sămînţa Lui rămîne în el; şi nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu." (1 Ioan 3:9) Domnul Hristos care a deve-

nit viaţa noastră, este modelul, sursa şi puterea de viaţă în noi.
Sfinţirea practică decurge din alipirea inimii noastre de Domnul Isus. Această alipire se realizează printr-o viaţă de părtăşie zilnică cu El şi de consacrare în slujba Lui. Dar Domnul nu sileşte pe nimeni şi aşteaptă ca noi să-i deschidem uşa inimii noastre. Atunci El va intra în viaţa noastră, va avea grije de ea şi va deveni Stăpînul ei. *„Iată Eu stau la uşă, şi bat. Dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el, voi cina cu el, şi el cu Mine."* (Apocalipsa 3:20)

Capitolul 4

LupTA

De citit: Efeseni 6:12; Iacov 1:2-4 şi 12-15

Cuvîntul lui Dumnezeu spune că lupta noastră este *„...împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpînitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care sînt în locurile cereşti"* (Efeseni 6:12) Adversarii noştri sînt văzuţi şi nevăzuţi. în lupta aceasta, credinţa se bazează pe Biruitor pe Prietenul atotputernic pe care putem conta în toate timpurile. El este Acela care *„luptă pentru noi"* şi care cîştigă toate biruinţele.

1. Scopurile lui Satan

Satan urmăreşte un întreit scop:
- Să lipsească pe cel credincios de bucuria poziţiei sale în Hristos şi de toate binecuvântările care sînt legate de această poziţie. Este ceea ce reprezintă, în mod simbolic, duşmanii care ocupau ţara Canaanului şi pe care Israel trebuia să-i biruiască ca să poată să intre în ea şi să se bucure.
- Să tulbure pe cel credincios prin mii de şiretlicuri cu scopul de a-i abate, dacă este posibil, inima de la Domnul Isus. O inimă al cărei obiect nu mai este Domnul Hristos este gata de a fi doborîtă.
- Să-1 facă pe credincios să păcătuiască şi astfel, să dezonoreze pe Domnul; lipsit atunci de bucuria părtă-

şiei Sale, credinciosul pierde toată bucuria şi toată puterea, pentru că Duhul Sfint este întristat în el.

2. Armele lui Satan

Vrăjmaşul - şi îl considerăm acum sub caracterul lui de şarpe şi nu de leu care răcneşte - foloseşte două arme diferite: poftele cărnii şi poftele lumeşti.

Poftele cărnii

Carnea, firea decăzută moştenită de la Adam (numit şi omul vechi sau păcatur , are pofte. Sînt dorinţele omului vechi. Dacă poftele acestea sînt satisfăcute, ele produc *„faptele firii pămînteşti"*^ °^ care sînt, fără excepţie, păcate. Astfel, Domnul Isus le atrăgea atenţia ucenicilor: *„Luaţi seama la voi înşivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mîncare şi băutură, şi cu îngrijorările vieţii acesteia..."* (Luca 21:34)

Poftele lumeşti

Lumea este domeniul lui Satan, conducătorul ei (Ioan 14:30). Este un sistem enorm, organizat pentru satisfacerea poftelor omeneşti şi care, chiar în manifestările sale religioase, leapădă pe Dumnezeu cu totul. Tot *„...ce este în lume... nu este de la Tatăl..."* (1 Ioan 2:16) Acestea sînt: pofta cărnii, pofta ochilor, laudăro-şia vieţii. Există un paralelism între aceste trei lucruri, pe de o parte, şi cele trei elemente ale ispitirii Evei, pe

Efeseni 4:22; *„Omul cel vechi, care se strică după poftele înşelătoare".*
Romani 7:8: *„Dar păcatul a lucrat în mine tot felul de pofte".* *• ′Descrise în deosebi în Galateni 5:19-21 şi în Coloseni 3:5-7.

de altă parte (Geneza 3:6). Ea a văzut că fructul era:
- bun de mîncat (pofta cărnii, adică dorinţele rele care ţintesc la satisfacerea simţurilor, fie că este vorba de plăceri rafinate sau grosolane^ ′
- plăcut de privit (pofta ochilor: provocarea dorinţelor rele prin ceea ce se vede)
- de dorit ca să deschidă mintea (lăudăroşia vieţii: dorinţa omului de a se face deopotrivă cu Dumnezeu, de a se ridica mai presus decît alţii, îngîmfare, duhul de dominare)

în faţa unor hotărîri, credinciosul este chemat să deosebească între ce constituie pofta sau o dorinţă legitimă. Noi am fost chemaţi la libertate, dar trebuie să veghem să nu folosim libertatea ca o pricină, de a trăi pentru firea păcătoasă. Libertatea la care am fost chemaţi este libertatea de a sluji şi slăvi pe Dumnezeu. Pe de altă parte, dacă toate lucrurile sînt îngăduite, nu toate sînt de folos şi nu toate zidesc. (1 Corinteni 10-23) în timpul vieţii sale, credinciosul este chemat să facă o alegere. (Deuteronom 30:19,20) Dacă el are un dis-cernămînt spiritual şi se teme de Dumnezeu, nu va avea greutatea de a cunoaşte voia Lui, căci comunicările intime ale *„...Domnului sîntpentru cei ce se tem de El,..."*

(Psalmul 25:14) Apostolul Pavel nu înceta să roage pe Dumnezeu, pentru Coloseni, ca să *fie „umpluţi de cunoştinţa voii Sale, în toată înţelepciunea şi priceperea duhovnicească pentru ca să umble într-un fel vrednic de Domnul, şi să-Iplacă în toteprivinţele".* înţelepciunea şi priceperea aceasta sînt de natură duhovnicească. Cu

Pofta firii pămînteşti este menţionată Ia 1 Ioan 2:16, se referă în special la sensualitate, cuvîntul *„came"* referindu-se în acest pasaj, la trup şi nu la principiul păcatului legat de vechea fire, cum este cazul cel mai adesea în scrierile apostolului Pavel.

cît trăim mai aproape de Dumnezeu, cu atît mai bine vom cunoaşte voia Sa. Dar acolo unde este voinţa personală sau neştiinţa, lumina va lipsi.

Cînd avem de luat o hotărîre, am face bine să ne gîndim la întrebările următoare:

a) Ce spune Cuvîntul Iui Dumnezeu ?

„Dacă Mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele." (Ioan 14:15), spune Domnul Isus. Credinciosul deci, se abţine, fără să şovăiască, de tot ce interzice Cuvîntul în mod limpede (vezi de pildă Efeseni 5:3 şi următoarele). A-colo unde nu este vreo interzicere precisă, el trebuie să se întrebe:

b) Este aceasta spre slava Iui Dumnezeu ? îi place Domnului lucrul acesta ?

în adevăr, Cuvîntul ne spune: *„...fie că mîncaţi, fie că beţi (adică chiar şi în lucrurile cele mai comune) fie că faceţi altceva: să faceţi totul spre slava lui Dumnezeu. "* (1 Corinteni 10:31) El ne îndeamnă, pe de altă parte, în multe locuri, să căutăm să plăcem Domnului în orice privinţă, să cercetăm ce-I este plăcut. (Coloseni 1:10; Efeseni 5:10; 2 Corinteni 5:9) In sfîrşit, Domnul vrea să rămînă Modelul nostru în toate lucrurile. „ *Ucenicul nu este mai presus de învăţătorul lui; dar orice ucenic desăvîrşit, va fi ca învăţătorul lui "* (Luca 6:40) în felul acesta: *„...şi viaţa lui Isus se va arăta în trupul nostru."* (2 Corinteni 4:10)

c) Va fi aceasta în folosul omului cel nou sau al firii pămînteşti ?

Este uşor de răspuns la această întrebare, pentru că se va deosebi fără greutate, dacă lucrul pe care şi-1 propune cel credincios să-1 facă este *„din cel vechi"* sau

„din cel nou" (Luca 5:39), dacă el hrăneşte firea păcătoasă (vezi Romani 13:14) sau pe omul cel nou.

d) Sînt eu liber faţă de cugetul fratelui meu ?

Este un punct de vedere care se neglijează prea uşor din pricina egoismului: pentru că are toată libertatea de a face cutare lucru, nu se sinchiseşte dacă răneşte cugetul fratelui său şi chiar dacă este o pricină de cădere pentru acel frate. Şi totuşi, fiecare din noi este îndemnat„^ *a nu fi o pricină de cădere pentru fratele".* (1 Corinteni 8:13) *„Nimeni să nu-şi caute folosul lui, ci fiecare să caute folosul altuia"* şi a respecta *„cugetul altuia".* (1 Corinteni 10:24,29) Nu va trebui să uităm niciodată acest principiu de bază: *„Fiecare din noi să placă a-proapelui, în ce este bine, în vederea zidirii altora."* (Romani 15:2)

3. Armele noastre

în lupta sa cu puterile drăceşti, credinciosul nu trebuie să piardă din vedere faptul cel mai însemnat că el are de a face cu nişte **vrăjmaşi învinşi.** „ *Voi, copilaşilor, sînteţi din Dumnezeu; şi i-aţi biruit, pentru că Cel ce este în voi, este mai mare decît cel care este în lume."* (1 Ioan 4:4) *„Cel care este în noi"* este Domnul Hristos în puterea Duhului Sfînt, Hristos marele Biruitor al lui Satan. El 1-a făcut fără putere (Evrei 2:14), El 1-a dezarmat (Coloseni 2:15) (de armele sale), 1-a luat rob (Efeseni 4:8). în curînd Dumnezeu îl va nimici totalmente, cu concursul sfinţilor: *„Dumnezeul păcii va zdrobi în curînd pe Satana sub picioarele voastre."* (Romani 16:20)

Credinciosul nu are deci nici un motiv să cadă în defetism, adică să considere că el n-are nici o şansă în

luptă, atribuindu-i lui Satan o putere nemăsurată. El nu numai ca este lîngă Biruitor, dar el are făgăduinţa că în Hristos el este mai mult decît biruitor: „ *Totuşi, în toate aceste lucruri, noi sîntem mai mult decît biruitori, prin Acela care ne-a iubit."* (Romani 8:37) Acest din urmă text, scoate în relief condiţia cea mai importantă pentru a avea biruinţa despre care am mai vorbit la începutul acestui capitol; pentru a fi biruitor, credinciosul trebuie să rămînă în Domnul Hristos şi să nu se bazeze pe propriile lui puteri. Atunci, el va face experienţa apostolului Pavel: *„...căci cînd sînt slab, atunci sînt tare..."* (2 Corinteni 12:10) Slab în ce-1 priveşte pe el însuşi dar tare în ce priveşte pe Domnul Isus. *„Pot totul în Hristos, care mă întăreşte."* (Filipeni 4:13)

Pentru a înfrunta pe vrăjmaş, este neapărat necesar să ne îmbrăcăm cu armătura pe care Dumnezeu ne-o pune la dispoziţie, arme care *„...nu sînt supuse firii pă-mîntesti, ci sînt puternice, întărite de Dumnezeu..."* (2 Corinteni 10:4) Ele sînt de trei feluri:

a) Armele luminii

Cuvîntul ne îndeamnă să respingem faptele întunericului şi să ne îmbrăcăm cu armele luminii (Romani 13:11-14), să fim *„fii ai zilei"* (1 Tesaloniceni 5:5), să umblăm ca nişte copii ai luminii pentru că sîntem lumină în Domnul (Efeseni 5:8). Credinciosul, în adevăr este chemat să se ţină în sfînta prezenţă a lui Dumnezeu, în lumină. El a fost născut din Dumnezeu, care este lumină, ca să fie un *„copil al luminii",* în aşa fel că tot ce nu se potriveşte cu lumina prezenţei lui Dumnezeu, să fie judecat ca o arătare a firii păcătoase. Acela care se ţine în această lumină, deosebeşte îndată tot ce se potriveşte cu ea şi el nu întîrzie s-o mărturisească. *„Pentru*

că ceea ce scoate totul la iveală, este lumina." (Efeseni 5:13) Cînd starea noastră duhovnicească este bună, nu ne este deloc teamă de lumină, căci ce motiv am putea să avem de a ascunde, de Dumnezeu, orice ar fi ? Dimpotrivă, nouă ne place să stăm în lumina Sa, pentru ca să pătrundă în cutele cele mai tainice ale fiinţei noastre dinlăuntru şi să arate tot ce ar putea fi *„o cale rea".* (Psalmul 139:23,24) Lumina este armătura sufletului nostru şi îmbrăcîndu-ne cu ea vom fi feriţi de influenţa vătămătoare, de întunerecul înconjurător; vom vedea atunci lucrurile cum le vede Dumnezeu; le vom aprecia la justa lor valoare. în activitatea noastră aici pe pămînt, ce ar mai putea avea valoare, cînd la scaunul de judecată al Domnului Hristos, totul va fi pus în lumină ?

b) Platoşa credinţei şi a dragostei, coiful nădejdii mînturii (1 Tesaloniceni 5:8)

Credinciosul trebuie să-şi aţintească privirile asupra Domnului Hristos, obiectul **credinţei;** pe acest obiect al credinţei noastre, **dragostea** îl face să locuiască în inima care, fiind astfel umplută de El, este păzită de deşertăciunile lumii prin care vrăjmaşul se sileşte să-1 desprindă de Domnul. Coiful nădejdii mîntuirii este menit să ne protejeze gîndurile, în aşa fel ca, fiind ocupaţi cu lucrurile nevăzute şi veşnice, ele să nu fie abătute de la aşteptarea vie a Domnului Isus.

c) Toată armătura Iui Dumnezeu (Efeseni 6:10,20)

Această armătură este compusă din şapte piese: centura adevărului, platoşa neprihănirii, încălţaţi adică a fi gata să vestim evanghelia păcii, scutul credinţei cu care putem stinge săgeţile arzătoare ale celui rău, coiful mîntuirii, sabia Duhului (Cuvîntul lui Dumnezeu), ru-

găciunea. Armătura aceasta este necesară ca să putem susţine lupta împotriva puterilor răutăţii care încearcă să lipsească pe cel credincios de bucuria moştenirii cereşti.

4. Pilde de oameni angajaţi în luptă.

a) Iosif (Geneza 39:7-12)

Iosif refuză (versetul 8), se teme de Dumnezeu (versetul 9), nu ascultă la glasul femeii care îl ispitea (versetul 10), o ia la fugă (versetul 12). Biruinţa constă adesea într-un nu categoric şi definitiv, oricît ar costa.

b) Moise (Exodul 17:8-16)

Poporul răscumpărat de la moarte prin sîngele mielului de Paşte, este izbăvit din robia Egiptului prin trecerea Mării Roşii. El înaintează apoi în pustie şi întîlneşte un duşman teribil, Amalec un simbol al firii vechi a cărei putere periculoasă, cel credincios o descoperă după întoarcerea la Dumnezeu. Poporul intră în luptă şi Moise se urcă pe munte ca să lupte cu el prin mijlocire. Lupta aceasta a lui Moise ne învaţă patru lecţii:

1. Moise face apel la **puterea dumnezeiască** simbolizată prin toiagul lui Dumnezeu (versetul 9).
2. El face apel la **părtăşie:** el ia cu el pe Aron şi pe Hur

în afară de cazul lui Iosif, lupta fn care sfnt angajaţi oamenii şi la care ne referim aici nu priveşte sfinţenia. Mai stat exemple de biruinţe, citate la pag 78 şi următoarele. Ele ne ajută să scoatem unele învăţăminte generale aplicabile şi la lupta împotriva păcatului. De aceea, orice credincios doritor să „ *urmărească sfinţenia* " va atrage un folos sigur din cugetarea la ele.

(versetul 10). A lupta împreună este un ajutor preţios pentru credinţă. *„...Luptaţi cu un suflet pentru credinţa Evangheliei, fără să vă lăsaţi înspăimîntaţi de protiv-nicL."* (Filipeni 1:27,28) Să nu neglijăm să aducem ajutorul nostru (fie prin rugăciune, fie prin încurajări directe) acelora care luptă. *„Spuneţi celor slabi de inimă: „Fiţi tari, şi nu vă temeţi!"* (Isaia 35:4) Cît de binefăcătoare este slujba acelora care ştiu să redreseze mîi-nile obosite şi genunchii slăbănogiţi (Evrei 12:12,13).

3. Moise **se alătură la lupta** lui Israel prin mijlocire (versetul 11). Noi nu luptăm singuri; Domnul Hristos miloceşte pentru noi (Romani 8:34; Evrei 7:25). Căci „...prin faptul că El însuşi a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sînt ispitiţi." (Evrei 2:18)

4. El **a rămas ferm** pînă la asfinţitul soarelui. (Exodul 17:12) Să nu ne lăsăm descurajaţi din pricină că lupta se lungeşte, ci să fim, întăriţi„...a/ *toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare si îndelungă răbdare, cu bucurie..."* (Coloseni 1:11)

c) Israel

Istoria poporului Israel, adeseori angajat în război, are multe învăţăminte pentru noi.

în zilele lui Debora, **idoaltria** înaintase într-o aşa măsură încît Israel nu se mai gîndea la luptă. îşi

alegea noi dumnezei, atunci războiul era la porţi ! *„Nu mai vedeai nici scut, nici suliţă la patruzeci de mii în Israel."* (Judecători 5:8)
Unii care ar fi putut să lupte erau dincoace de Iordan, pierzînd orice legătură cu fraţii lor, în timp ce alţii rămăseseră **nepăsători** faţă de starea nenorocită a poporului: „ *Galaadul dincolo de Iordan nu si-a părăsit*

locuinţa. Pentru ce a stat Dan pe corăbii ? Aşer a stat pe malul mării, si s-a odihnit în limanurile Iul" (Judecători 5:17) Cît de adesea ne caracterizează şi pe noi această nepăsare faţă de fraţii noştri în luptă: egoism, lipsă de părtăşie şi de dragoste frăţească ! Să urmăm exemplul credincioşilor lui Zabulon şi Neftali: *„Zabulon este un popor care a înfruntat moartea, si Neftali la fel, pe înălţimile din cîmpie.* **"(Judecători** 5:18)
La începutul domniei lui Saul, ruina poporului era în aşa fel că **dispăruse chiar şi voinţa de apărare.** Vrăjmaşul uneltise cu atîta îndemînare că nu mai erau fierari în toată ţara lui Israel. *„Căci filistenii ziseseră: „Să împiedicăm pe Evrei să-sifacă săbii si suliţe... Şi s-a întîmplat că în ziua luptei nu era nici sabie, nici suliţă în mîinile întregului popor."* (1 Samuel 13:19,22) Aceasta este viclenia cea mai subtilă a lui Satan ca să ne facă să ne scoatem armătura, pentru ca să ne aibe la bunul lui plac.
De asemenea se poate întîmpla ca, deşi bine înarmaţi, luptătorii **să întoarcă spatele,** în ziua luptei şi s-o ia la fugă: *„Fiii lui Efraim, înarmaţi si trăgîng cu arcul, au dat înapoi în ziua luptei.."* (Psalmul 78:9) Cuvîntul ne îndeamnă să stăm fermi înainte, în timpul şi după luptă (Efeseni 6:11,13,14).

Capitolul 5

CĂ<JERE şi RESTAURARE

De citit: *2 Samuel 11:27; 12:1-9 şi 13-23; Psalmul 51.*

1. Cauzele şi originea unei căderi

Cele mai obişnuite cauze sînt următoarele: **a) Lipsa de veghere şi de statornicie**
Printre condiţiile morale necesare pregătirii de luptă a celui credincios, vigilenţa, fermitatea şi cumpătarea sînt de o importanţă de prim ordin. De îndată ce ele lipsesc, vrăjmaşul ne surprinde prin vreo ispită pe care n-o observăm din lipssă de veghere. Să luăm seama la împrejurările în care ne găsim sau în care ne aşezăm singuri. în pilda sa (2 Samuel 12:1-6), Natan vorbeşte de un călător: o întîmplare neaşteptată survine, se prezintă o ocazie. Cartea Proverbe ne vorbeşte de un tînăr care se plimba seara pe străzi, din lipsă de ocupaţie şi intră la o femeie stricată. (Proverbe 7:6 şi următoarele) O privire cu poftă, inima este atrasă şi picioarele se iau după inimă. Din pricina aceasta Domnul Isus ne atrage atenţia *„să ne scoatem"* ochiul şi să *ne. „tăiem"* mîna sau piciorul, dacă ele sînt pentru noi opricină de cădere (Matei 5:29,30; 18:8,9; Marcu 9:43-48); ochiul prin care ispita intră în inimă, mîna care face fapte rele, piciorul care ne conduce într-un loc unde Domnul nu poate să ne însoţească. (Negreşit, aceasta în mod figurativ ca să

ne facă să înţelegem cît de aspri trebuie să fim cu trupul nostru - nota traducătorului)

b) Lenevie şi somn spiritual

Sînt aceleaşi trăsături, dar mai pronunţate: răul dinlăuntru este mai grav. în loc să se aşeze în fruntea armatei, sale, cînd a intrat înrăzboi, David *„a rămas la Ierusalim".* (2 Samuel 11:1) Iată-1 fără o ocupaţie: *„într-o după amiază, spre seară, David s-a sculat de pe pat..."* (2 Samuel 11:2) Este o viclenie la care Satan recurge destul de des, dîndu-ne lenevia de a nu face nimic. Să fugim deci de lipsa de ocupaţie, în special seara, mai ales dacă ne găsim singuri, poate într-o localitate străină. *„Patulde odihnă"* a fost pentru David, şi este adesea chiar şi pentru noi, punctul de plecare al ispitei, care aduce căderea, ruşinea şi pedeapsa.
Să veghem deci! Dacă sîntem activi pentru Domnul, vom fi feriţi demulte ispite. Să ne păzim de lenevie şi somnolenţă. Mai multe pasaje descriu purtarea leneşului şi consecinţele leneviei. Inprimul rînd, în loc de a lua pilda de la furnică, cea care n-are căpetenie şi care-şi pregăteşte hrana în timpul verii, omul leneş doarme în timpul secerişului. (Proverbe 6:6,8; 10:5) Mai bine ar folosi mai mult timp ca să se hrănească din Cuvîntul lui Dumnezeu, de a strînge hrană în timpul verii vieţii, de a-şi îmbogăţi memoria încă tînără cu *„pîinea "* pe care ar putea *„după multe zile s-o găsească iarăşi"* (Eclesiastu 11:1), ca să se hrănească pe el însuşi şi s-o împartă cu alţii, dar se teme de efortul pe care-1 necesită o astfel de studiere a Cuvîntului şi *„doarme în timpul secerişului".* Desigur mai citeşte Biblia în fiecare zi şi mai merge la biserică sau la întîlniri religioase, dar nu asimilează ceea ce aude. *Şi-a „întins bine mîna în blid",* dar,„n-fl *dus-o*

la gură". (Proverbe 19:24) A ascultat o meditaţie bună (asupra Cuvîntului), dar o uită curînd. *„J-eneşul nu-şi frige vînatul, dar comoara de preţ a unui om este munca."* (Proverbe 12:27)
Unii credincioşi se mulţumesc astfel cu o viaţă spirituală „felină" şi nu înaintează deloc. *„Cum se învîrteste uşa în balamalele ei aşa se învîrteste leneşul în patul lui "* (Proverbe 26:14) După ani şi ani

de zile, astfel de oameni se găsesc mereu la acelaşi punct de plecare,ca o uşă care, cu toate multele ei rotaţii, nu înaintează nici cu un deget. Şi ce să mai spunem de aceia cărora le este frică să mărturisească despre credinţa lor şi a căror singură grijă este să nu se compromită pentru Hristos ? în loc să *„coboare în stradă"* ei preferă să rămînă la adăpost, căci leneşul zice: *„Afară este un leu, care m-ar putea ucide pe uliţă ."* (Proverbe 22:13; 26:13)

Somnul spiritual a fost, din toate timpurile, cauza cea mai mare a slăbirii mărturiei colective (ca adunare) şi individuale precum şi începutul nenumăratelor căderi în viaţa credincioşilor. Să luăm seama la solemna înştiinţare: *„Deşteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morţi, şi Hristos te va lumina."* (Efeseni 5:14)

c) Mîndria şi încrederea în sine

„Aceasta nu mi se va întîmpla mie !" Iată ce gîndim în noi înşine cînd aflăm de căderea vreunuia din fraţii noştri. Petru plin de încredere în sine, afirmă: *„Chiar dacă toţi ar avea un prilej de poticnire, eu nu voi avea."* (Marcu 14:29) Sînt judecaţi cu severitate alţii. Avem pretenţia să învăţăm pe alţii dar Cuvîntul ne spune: *„tu deci, care înveţi pe alţii, pe tine însuţi nu te înveţi ?"* (Romani 2:21) Domnul trebuie uneori să ne lase să

urmăm pe calea voinţei noastre proprii, pentru ca să învăţăm, printr-o experienţă dureroasă, unde duce ea. *„Mîndria merge înaintea pieirii, şi trufia merge înaintea căderii"* (Proverbe 16:18)

d) Lipsa de părtăşie şi de evlavie

Nu este nevoie de prea mult timp pentru ca inima noastră să se lase acaparată de deşertăciuni, de lucrurile car se văd dar care nu sînt decît pentru o vreme. (2 Co-rinteni 4:18) Diavolul se slujeşte de orice ca să ne abată de la Domnul, chiar de lucruri zise legitime: ocupaţii profesionale, afecţiuni naturale, etc. Nu se mai ia timp pentru hrana sufletească din Cuvîntul lui Dumnezeu şi pentru cultivarea părtăşiei cu Domnul Isus prin rugăciune. Dacă Domnul nu intervine în har ca să ne trezească prin Duhul, firea păcătoasă învinge. Avem un exemplu în David şi în toate uneltirile lui cu privire la Urie. Credinciosul firesc poate să cadă mai jos decît un om din lume. David a devenit un criminal, fără ca, aproape un an de zile, să-1 mustre cugetul, pînă cînd Dumnezeu i-a spus prin gura proroculUi Natan: „ *Tu eşti omul acela ".*

e) Influenţele

Credinciosul trebuie să ia seama la înfluienţele pe care mediul înconjurător le excercită asupra lui, ca şi la cei ce-1 înconjoară mai de aproape. în felul acesta, Avraam temîndu-se de foamete, a coborît în Egipt fără să-1 fi trimis Dumnezeu. Acolo, de frica egiptenilor el minte şi este izgonit din ţară. Ba mai mult, el ia cu el pe Agar, slujitoarea care, timp de douăzeci şi cinci de ani, va fi o pricină de mare tulburare pentru familia sa, pînă acolo că a fost nevoit s-o izgonească în condiţii atît de dezonorabile. Lot păstrase amintirea cîmpiilor Egip-

tului udate şi înverzite. Cînd el şi unchiul lui au trebuit să se despartă, Lot, invitat de Avraam ca să aleagă, şi-a ridicat ochii şi a văzut toată cîmpia Iordanului udată ca ţara Egiptului şi îşi alege Sodoma, alegere care îi atrage ruina spirituală şi materială. (Geneza 12:9-20; 13:10) Influenţa Egiptului pătrunsese în familia lui Avraam. Cei care au răspunderea sufletelor, în special părinţii care au copii tineri, să vegheze ca să-şi protejeze familia de atmosfera lumii. Pe de altă parte, fiecare soţ să fie conştient de influenţa, bună sau rea, pe care o execită asupra celuilalt soţ. Şi în sfîrşit, tinerii credincioşi să vegheze să nu se lase antrenaţi de prietenii sau legături strînse lumeşti.

2. Restaurarea

David era înjur de cincizeci şi cinci de ani cînd a avut grozava căderepe care o vom cerceta acum. De-a lungul vieţii sale, Dumnezeu îl copleşise de numeroase binecuvîntări, aşa după cum i le reaminteşte proroocul Natan. (2 Samuel 12:7,8) Din pricina aceasta, el era şi mai vinovat că s-a comportat aşa cum ştim. Şi totuşi, Domnul îl iartă şi îi restaurează sufletul. Aşa este harul dumnezeiesc care, după ce ne-a mîntuit, ne însoţeşte de-a lungul vieţii noastre ca să ne înveţe, să ne păzească de căderi şi dacă am căzut, să ne ridice. Dar restaurarea aceasta comportă o adîncă lucrare în suflet.

a) Lucrarea Duhului Sfint

Orice cădere întrerupe părtăşia cu Domnul Isus şi întristează pe Duhul Sfînt. Duhul Sfînt, simbolizat în cazul acesta prin proorocul Natan, lucrează în noi, ca să ne trezească, să ne convingă de păcat şi să ne facă să ne judecăm singuri. Dumnezeu se poate sluji de diferite

mijloace ca să lucreze în noi convingerea că am păcătuit: Cuvîntul, lucrarea unui frate, încercarea, etc. David stăruise multă vreme în rău, se pare că fără să-şi dea seama că a supărat pe Dumnezeu în mod grav prin două crime oribile. La lucrarea Duhului Sfînt se adaugă de asemenea mijlocirea Domnului Hristos. *„Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor (avocat, mediator), pe Isus Hristos cel neprihănit. El este jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre..."* (1 Ioan 2:l-2)(Nu noi sîntem aceia

care îl rugăm să mijlocească în favoarea noastră; El o face cu de la Sine putere, din pricina iubirii Sale neschimbate, Numai după mijlocirea Lui personală, Dumnezeu declanşează prin Duhul Său Sfînt, pocăinţa în noi, ne face să cerem iertare şi astfel este lucrată restaurarea noastră - nota traducătorului)

b) Pocăinţă şi mărturisire

Pocăinţa în greceşte*„metanois"* înseamnă schimbarea minţii. Ea este judecata de sine şi a faptelor din trecut, în lumina lui Dumnezeu. Cel vinovat recunoaşte în inima sa că a făcut rău şi o spune în mod deschis. Din pricina aceasta, pocăinţa şi mărturisirea sînt legate, şi sînt la fel de necesare pentru restaurarea sufletului. Fără ele părtăşia cu Dumnezeu nu poate fi restabilită. „ *Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept, ca să ne ierte..."* (1 Ioan 1:9) Dumnezeu deci cere **recunoaştere** şi nu nişte rugăciuni rituale sau aşa zise *„penitenţe"* administrate de slujitori religioşi.

„David a zis lui Natan: ir Am păcătuit împotriva Domnului!" (2 Samuel 12:13) Apoi, el se adrezează direct lui Dumnezeu: *„împotriva Ta, numai împotriva Ta, am păcătuit si am făcut ce este rău înaintea Ta..."* (Psalmul 51:4) Pocăinţa este caracterizată prin simţă-

66

mîntul adînc, sincer şi dureros că, prin păcatul nostru am insultat pe Dumnezeu însuşi şi am nesocotit sfinţenia şi slava Sa. Nu trebuie să ne mulţumim cu un simţămînt superficial de vinovăţie. *„Poate că, în privinţa aceasta, nu este nimic care să împietrească inima atît de mult ca obiceiul de a mărturisi păcatul fără a-l simţi",* (fără ai simţi gravitatea J.N.D.) Nu ne va caracteriza o astfel de uşurătate, atîta vreme cît ne amintim că Dumnezeu a trebuit să lovească pe Prea Iubitul Său şi să-L părăsească pe cruce, din pricina păcatelor noastre,,.../^ *Tine este iertare, ca să fii de temut"* (Psalmul 130:4).

în ce priveşte mărturisirea ea trebuie să fie precisă şi să spună păcatului pe nume. Este deasemenea important de a cerceta cu grijă, în sfinta prezenţă a lui Dumnezeu, de unde a pornit păcatul (sau ce 1-a cauzat) pentru ca să fie judecat nu numai rezultatul lui, dar chiar şi rădăcina răului şi în felul acesta să se lucreze în suflet un proces lăuntric şi trainic. Trebuie ca să fim bine de acord cu Dumnezeu înce priveşte răul şi ca să căpătăm o groază sfîntă de el. Cînd i-am făcut rău cuiva, va trebui deasemenea să-i mărturisim lui personal. (Matei 5:24) Poate deasemenea să fie o mărturisire a păcatelor din partea amîndoura. (Iacov 5:16)

c) Iertare şi restaurare

Credinciosul care se pocăieşte şi-şi mărturiseşte greşala, poate să fie sigur de o iertare imediată şi totală din partea lui Dumnezeu: *„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept, ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire."* (1 Ioan 1:9) Prin iertarea Sa, Dumnezeu ne eliberează de orice vinovăţie; curăţirea scoate pata făcută de păcat. Dumnezeu este *„drept"* lucrînd în felul acesta, pentru că sîngele Dom-

67

nului Hristos a făcut ispăşirea pentru noi. Şi *„...sîngele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăţeşte de orice păcat... El este jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre..."* (1 Ioan 1:7; 2:2) **Jertfa Domnului Hristos** este mai presus de orice, aceea care face posibilă iertarea şi restaurarea. în jertfele aduse pentru păcat sub vechiul legămînt, avem în ele ca simbol, această iertare oferită aceluia care, păcătuind, îşi mărturisea greşeala şi oferea o jertfă. Dumnezeu spune de fiecare dată: *ty Astfel să facă preotul ispăşire pentru el şi îi va fi iertată."* (Levitic 4:20,26,31,35; 5:6,10,13...) Iertarea era asigurată de îndată ce jertfa a fost sacrificată. Nu este o restaurare posibilă decît dacă se realizează prin credinţa că Hristos a murit şi pentru acest păcat; Dumnezeu este drept faţă de Domnul Hristos, iertînd pe vinovatul care se pocăieşte şi-şi pune toată încrederea în lucrarea de la cruce. Dacă Dumnezeu poate astfel să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire, este pentru că nu este nici o limită cu privire la valoarea ispăşirii, la eficacitatea sîngelui Domnului Hristos, şi la puterea mijlocirii Avocatului nostru dumnezeiesc.

David a putut face experienţa acestei imediate iertări a lui Dumnezeu; cu greutate şi-a mărturisit el păcatul pe care Natan i 1-a dezvăluit: *„Domnul îţi iartă păcatul, nu vei muri."* (2 Samuel 12:13) Dumnezeu prevăzuse mai dinainte iertarea lui David. Satan se străduieşte să ne împiedice să venim la Dumnezeu şi să-I mărturisim păcatul nostru, fiindcă el ar dori să ne menţină în stare de slăbiciune, de neroditori, de tristeţe care ne stăpîneşte atîta vreme cît păcatul nu a fost mărturisit. Dar, aşa după cum un schior se ridică după o cădere şi nu rămîne culcat în zăpadă, noi nu ne vom pleca urechea la şoaptele lui Satan; cunoscînd inima lui Dumnezeu şi resursele harului Său, vom veni la El fără întîrziere şi-I

68

vom mărturisi păcatul într-un duh de pocăinţă şi de regret: *„Căci cel nepreihănit de şapte ori cade, şi se ridică..."* (Proverbe 24:16)

Restaurarea credinciosului care a păcătuit poate avea loc în mai multe etape. Pentru Petru a fost mai întîi privirea Domnului Isus care s-a îndreptat către el în pretoriu şi care i-au provocat lacrimi amare (Luca 22:60-62). Apoi, Domnul i s-a arătat personal după învierea Sa, fără ca Scriptura să ne descopere starea de vorbă pe care a avut-o cu ucenicul Său (Luca 24:34; 1 Corinteni 15:5). în sfîrşit Domnul Isus a lucrat o restaurare completă după care i-a încredinţat o nouă misiune lui Petru: *„Paşte mieluşeii*

Mei"... „Paşte oiţele Mele"... „Paşte oile Mele !" (Ioan 21:15-18). Tot aşa şi David, fiind în întregime restaurat, a putut să spună: *„...voi învăţa căile Tale pe cei ce le calcă, şi păcătoşii se vor întoarce la Tine."* (Psalmul 51:13) O dată ce restaurarea este împlinită, părtăşia este restabilită, păcatul este iertat, acoperit, uitat.

Dacă astfel este situaţia în ochii lui Dumnezeu, tot aşa trebuie să fie şi pentru fostul vinovat. Uneori, noi ne îndoim de întinderea harului divin şi de desăvîrşirea lucrării pe care el o lucrează în noi cînd ne restaurează. Noi ne mulţumim să spunem ca fiul risipitor: *„Primeşte-mă ca pe unul din argaţii tăi",* ignorînd faptul că, în ce ne priveşte pe noi, nu mai avem drept nici la locul de argat, cu atît mai puţin la cel de fiu, şi că pe de altă parte, o astfel de poziţie (de argat) nu se împacă cu harul lui Dumnezeu. Să primim, deci, cu recunoştiinţă iertarea deplină pe care ne-o acordă Dumnezeu şi restaurarea întreagă a părtăşiei noastre cu El.

69

d) Roadele smereniei

„Jertfele plăcute lui Dumnezeu sînt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu dispreţuieşti o inimă zdrobită si mîhnită." (Psalmul 51:17) Iertarea ne face conştienţi de harul lui Dumnezeu şi creiează în noi un duh smerit. Petru trecuse prin această exprerienţă. De aceea el îndemna la smerenie: *„Căci, „Dumnezeu stă împotriva celor mîndri, dar celor smeriţi le dă har."* (1 Petru 5:5) Bucuria mîntuirii şi părtăşia sînt regăsite. (Psalmul 51:12) *„Dacă nu te spăl Eu"* - i-a zis Domnul Isus lui Petru - *„nu vei avea parte deloc cu Mine."* (Ioan 13:8) Dar de îndată ce picioarele noastre sînt spălate de murdăria luată de pe drum, sufletul se bucură de o *„parte "* binecuvîntată cu Domnul. Cine a trecut printr-o astfel de experienţă îşi va îndoi vegherea, nu se va mai încrede în sine, se va ţine mai aproape decît oricînd de Domnul, îşi va pune toată încrederea în El: *„...căci cînd sînt slab, atunci sînt tare."* (2 Corinteni 12:10)

e) Cîrmuirea lui Dumnezeu

Istoria lui David pune în lumină cîrmuirea lui Dumnezeu în raport cu păcatul comis de unul din copiii Săi. Proorocul Natan anunţă lui David pedeapsa lui Dumnezeu: *„...niciodată nu se va depărta sabia din casa ta,..."* (2 Samuel 12:10-12) *şi„...fiulcareţis-a născut, va muri "* (versetul 14). David se pleacă înaintea voii lui Dumnezeu (versetul 5,6). El îi spusese lui Natan: *„...omul care a făcut lucrul acesta este vrednic de moarte... să dea înapoi patru miei,..."* (versetul 5,6), pronunţînd în felul a-cesta o judecată împotriva lui însuşi. Şi în adevăr, îl vedem puţin timp după aceea *că „a dat înapoi patru miei".*

1. *„David s-a rugat lui Dumnezeu pentru copil, si a*

70

postit; si cînd a venit acasă, toată noaptea a stat culcat pe pămînt." (2 Samuel 12:16)

2. Cu ocazia omorîrii lui Amnon de către Absalom: *„împăratul s-a sculat, şi-a rupt hainele, si s-a culcat pe pămînt,..."* (2 Samuel 13:31)

3. Cu ocazia morţii lui Absalom: *„Fiul meu Absalom ! Fiul meu, fiul meu Absalom ! Cum n-am murit eu în locul tău ! Absalom, fiul meu, fiul meu !"* (2 Samuel 18:33)

4. Către sfîrşitul vieţii împăratului, Adonia, pe care *„tatăl său nu-l mustrase niciodată..."* (1 împăraţi 1:6) voia de capul său să se facă împărat în locul tatăl său, a-tunci cînd aceasta încă mai domnea. Fără intervenţia lui Solomon, el ar fi fost mort fără întîrziere; aceasta a fost însă soarta lui după moartea lui David (1 împăraţi 2:25).

Cuvintele acestea impresionante, nu ne amintesc de o declaraţie solemnă a Scripturii: *„Nu vă înşelaţi: „Dumnezeu nu se lasă să fie batjocorit." Ce seamănă omul, aceea va si secera."* (Galateni 6:7) ?

3. Recăderi

Noi cîntăm uneori: *„Ah! cît este adevărat că picioarele mele au lăsat urmele prin ţărînă a mii de paşi greşiţi"*^

Din lipsa de veghere, noi putem, într-adevăr, să ne lăsăm înşelaţi din nou de firea păcătoasă, dacă uităm să

într-o zi, cîţiva tineri credincioşi cîntau cîntecul acesta în faţa autorului lui, dr. Henri Rossier, probabil cu ocazia aniversării sale de 80 de ani. Ei s-au gîndit că ar face bine să omită strofa în care erau versurile acestea. Cînd au terminat, el i-a invitat să cînte din nou, căci, a spus el, acest cîntec i se aplică şi lui ca şi oricărui credincios.

71

„purtăm întodeuna cu noi, în trupul nostru, omorîrea Domnului Isus..." (2 Corinteni 4:10)

Pentru a relua un exemplu cunoscut, firea veche trebuie să fie tratată ca pe o slugă necredincioasă în care nu trebuie să avem nici o încredere. Din nefericire se întîmplă uneori că, din neglijenţă, se lasă deschisă uşa unui birou şi servitorul necorect şterpeleşte banii care se găsesc acolo. Credinciosul nu trebuie să piardă din vedere niciodată că firea veche din el este o fire coruptă şi vrăjmaşă. Dar el poate să conteze pe harul lui Dumnezeu care *„poate să vă umple cu orice har, pentru ca, avînd întotdeauna în toate lucrurile din destul, săfiţiplini de orice faptă bună..."* (2 Corinteni 9:8) El care ne-a izbăvit sufletul de la moarte, nu ne va păzi El picioarele ca să nu ne împiedicăm, ca să umblăm înaintea Lui în lumina celor vii ? (Psalmul 56:13) Fie ca tot mai mulţi credincioşi să poată spune din experienţă: *„...Tu*

mi-ai izbăvit sufletul de la moarte, ochii din lacrimi, si picioarele de cădere." (Psalmul 116:8) Da, Dumnezeu are putere să ne păzească de orice cădere. (Iuda 24)
Fără îndoială, desăvîrşirea, adică asemuirea noastră cu Domnul Hristos, nu va fi atinsă decît în slavă. Apostolul Pavel spunea despre el însuşi: *„Nu... că am şi ajuns desăvîrşit; dar alerg..."* (Filipeni 3:12) Să mergem deci înainte cu siguranţă, aţintindu-ne ochii la Domnul Isus şi punîndu-ne toată încrederea în El. El vrea să-şi facă locuinţa în noi şi dacă ispita mai bate încă la uşa inimii noastre, El are puterea să ne păstrezse împotriva ei.
72

Capitolul 6

BIRUÎNTA

De citit: Psalmul 17:5; Romani 8:37; 14:4; 2 Corinteni 12:9,10; Filipeni 4:12

1. Caracteristicile biruinţei

a) Ea este totdeauna cîştigată prin Hristos însuşi.

Cînd Tu îmi sprijineşti paşii, *„...stau neclintiţi pe cărările Tale, si nu mi se clatină picioarele."* (Psalmul 17:5) *„...Noisîntem mai mult decît biruitori prin* ***Acela care ne-a iubit".*** (Romani 8:37) El *„...va sta în picioare, căci Domnul are putere să-l întărească pentru ca să stea."* (Romani 14:4)

b) Biruinţa aduce:

- bucuria: *„Căci Tu eşti ajutorul meu, şi sîntplin de veselie la umbra aripilor Tale."* (Psalmul 63:7)
- recunoştiinţa şi lauda: *„Inima mea este tare, Dumnezeule, inima mea este tare; voi cînta, da, şi voi suna din instrumentele mele."* (Psalmul 57:7)

Ea nu trebuie niciodată să producă mîndrie: *„...cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă."* (1 Corinteni 10:12)

c) **Biruinţa nu este cîştigată odată pentru totdeauna,** căci vrăjmaşul nu se recunoaşte niciodată biruit. El dă tîrcoale neîncetat în jurul nostru, aşteptînd momentul care i se va părea potrivit ca să lanseze un nou atac.
73

(1 Petru 5:8) De aceea trebuie ca credinciosul, după o biruinţă, să-şi îndoiască vigilenţa şi puterea pentru ca, după ce va fi biruit totul, să rămînă în picioare. (Efeseni 6:13) Nicăieri nu ni se spune că putem să ne scoatem armătura, nici măcar pentru un moment. Sub aspectul vegherii şi al luptei, ne vom bucura de odihnă în cer şi nu trebuie s-o căutăm pe pămînt: *„...rămîneţi astfel tari în Domnul, prea iubiţilor."* (Filipeni 4:1) Această tărie se manifestă prin statornicia şi stăruinţa cu care ne continuăm lupta în ciuda tuturor obstacolelor şi a pericolelor. Pentru aceasta avem nevoie de a *{{„întăriţi, cu toată puterea,... pentru orice răbdare si îndelungă răbdare, cu bucurie."* (Coloseni 1:11) Noi ştim unde se găseşte această putere: în Domnul; *„încolo, fraţilor, întăriţi-vă în Domnul şi puterea tăriei Lui."* (Efeseni 6:10) El este credincios şi ne va întări şi ne va păzi de cel rău (2 Tesaloniceni 3:3). Acela care ne-a putut păzi de un păcat la un moment dat, ne va putea păzi în mod permanent: *„Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruinţă în Hristos...."* (2Corinteni2:14)

d) Domnul făgăduieşte o răsplată biruitorului:

„Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieţii, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc." (Iacov 1:12) „ *Să nu vă părăsiţi dar încrederea voastră, pe care o aşteaptă o mare răsplătire! Căci aveţi nevoie de răbdare, ca, după cea-ţiîmpli-nit voia lui Dumnezeu, să puteţi căpăta ce va fost făgăduit."* (Evrei 10:35,36) Şi în Apocalipsa 2 şi 3 găsim făgăduite diferite răsplătiri celui ce va birui. Dar cea mai mare răsplată a celui răscumpărat va fi slăvirea Domnului Isus la venirea Sa *„...măcar că acum, dacă trebuie, sînteţi întristaţi pentru puţină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinţei voastre, cu mult*
74

mai scumpă decît aurul care piere şi care totuşi este cercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava şi cinstea la arătarea lui Isus Hristos,..." (1 Petru 1:6,7)

2. Diferitele feluri de biruinţe

Am văzut că lupta noastră era împotriva lui Satan şi a agenţilor lui (puterea spirituală a răutăţii) şi că vrăjmaşul se slujeşte de felurite mijloace ca să ne înşele. Cuvîntul menţionează diferite biruinţe ca:

a) Biruinţa asupra lui Satan

„...V-am scris, tinerilor, fiindcă sînteţi tari, şi Cuvîntul lui Dumnezeu rămîne în voi, şi a-ţi biruit pe cel rău." (1 Ioan 2:14) De unde deci, şi-au luat tinerii aceştia puterea care i-a făcut în stare să biruiască pe cel rău ? Din Cuvîntul lui Dumnezeu, care rămînea în ei. Eficacitatea acestei săbii a Duhului, care este Cuvîntul lui Dumnezeu, a fost din plin dovedită de Domnul Isus însuşi. Cînd a fost ispitit de diavolul, în pustie, El nu 1-a biruit invocînd autoritatea Sa divină, cum ar fi putut s-o facă. Dar, ca Om desăvîrşit şi ascultător, El a făcut apel numai la autoritatea Cuvîntului lui Dumnezeu, opunîn-du-L la fiecare ispită prin care Satan se silea să-L facă să iasă din poziţia Sa de dependenţă de Dumnezeu. Să luăm pilda Lui şi vom învinge ca El, spunînd: *„Este scris".* (Dar pentru aceasta este necesară o temeinică

cunoaştere şi trăire a Cuvîntului lui Dumnezeu - nota traducătorului)
Un alt izvor de putere pentru a birui pe Satan se află în sîngele Mielului: *„Ei l-au biruit, prin sîngele Mielului şi prin cuvîntul mărturisirii lor,..."* (Apocalipsa 12:11) Domnul Hristos a cîştigat la cruce biruinţa asupra lui
75
Satan. *„El însuşi a fost deopotrivă părtaş la ele, pentnl ca, prin moarte să nimiciească pe cel ce are puterea morţii, adică pe diavolul..."* (Evrei 2:14) Credinciosul poate să se bazeze totdeauna pe această biruinţă a Domnului Hristos, căci ea este a lui, de vreme ce el a murit şi a înviat cu Hristos. El cîştigă biruinţa în crucea lui Hristos cum a triumfat şi El însuşi asupra puterii lui Satan prin biruinţa de la cruce. Sîngele Mielului are o putere permanentă, *„puterea sîngelui legămîntului celui veşnic"* (Evrei 13:20), putere care îşi dăsfăşoară efectele tot atît de bine pentru mîntuirea păcătoşilor, ca şi în mersul celui credincios: *„Sîngele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăţeşte de orice păcat."* (1 Ioan 1:7)

b) Biruinţa asupra rătăcirii

în sînul creştinătăţii sînt duhuri *„care nu mărturisesc că Isus Hristos a venit în trup".* Cum le putem descoperi şi birui ? Prin puterea Duhului Sfînt care ne călăuzeşte *„...în tot adevărul, căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit,..."* (Ioan 16:13,14) „ *Voi copilaşilor,"* - spune apostolul Ioan - *„sînteţi din Dumnezeu; şi le-aţi biruit (duhurile rătăcirii), pentru că Cel ce este în voi (Duhul Sfînt), este mai mare decît cel ce este în lume."(1* Ioan 4:4)

c) Biruinţa asupra lumii

Domnul Isus însuşi a biruit lumea (Ioan 16:33). Cum ar putea şi credinciosul, la rîndul lui, să cîştige biruinţa asupra acestui sistem diabolic ? Prin credinţă. *„...Oricine este născut din Dumnezeu, biruieşte lumea, şi ceea ce cîştigă biruinţa asupra lumii, este credinţa noastră. Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede*
că Isus este Fiul lui Dumnezeu." (1 Ioan 5:4,5) Avem un exemplu în Avraam. Cînd a trebuit să se despartă de Lot, el nu şi-a ridicat ochii asupra Sodomei. Dumnezeu îi făcuse făgăduinţe şi inima lui era atît de ataşată de aceste făgăduinţe prin credinţă că nu se gîndea la cîmpia Iordanului. Aceasta se întîmplă şi cu noi astăzi: în măsura în care inimile noastre vor fi ataşate, prin credinţă, de făgăduinţele lui Dumnezeu, noi putem birui lumea. *„Nu iubiţi lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubeşte cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el."* (1 Ioan 2:15) Avem un alt exemplu în Moise care a refuzat să fie *„...fiul ficei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decît să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului El socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăţie decît comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiţi spre răsplătire."* (Evrei 11:24,25,26)

d) Biruinţa asupra împrejurărilor potrivnice

Apostolul Pavel enumera la Romani 8:35-39, diferite împrejurări sau puteri pe care cel credincios le întîm-pină în mersul lui pe cale şi asupra cărora el triumfă, şi astfel ele nu-1 despart de dragostea lui Hristos şi de dragostea lui Dumnezeu. Ar putea aceste împrejurări şi puteri adverse să-1 biruiască sau să-1 copleşească pînă acolo încît să nu se mai poată bucura de această dragoste ? Dimpotrivă, apostolul Pavel spune cu convingere că „ *în toate aceste lucruri; noi sîntem mai mult decît biruitori prin Acela care ne-a iubit".* Aceasta este mai mult decît o biruinţă; este triumful credinţei care se bazează în întregime pe Domnul Isus, Marele Biruitor. Credinţa nu încearcă să evite împrejurările potrivnice,
76
77
ci le înfruntă cu deplină siguranţă că el poate totul prin Acela care îl întăreşte. Astfel este puterea care a permis nenumăraţilor martiri să rămînă statornici şi fericiţi pînă la moarte.'[14)]

3. Exemple de biruinţe

Cercetarea cîtorva exemple de oameni ai lui Dumnezeu care au cîştigat biruinţe, este plină de învăţă-minte. Studiul acesta, pune în lumină, mai înîi, condiţiile morale ale biruinţei, condiţii valabile în toate timpurile.

a) Ghedeon (de citit Judecători 6:11-16; 7:1,2,7,15-22; 8:28)

Ghedeon realizează starea de ruină a poporului (Judecători 6:13), dar el veghează ca să pună la adăpost hrana necesară pentru el şi pentru ai săi (versetul 11). Este important de a ne hrăni din tinereţe, cu Cuvîntul lui Dumnezeu şi de a face provizii din el.
Ghedeon a dovedit smerenie recunoscîndu-şi slăbiciunea (versetul 15). *„...§i eu sînt cel mai mic".*
El cunoştea pe Dumnezeu şi a experimentat harul şi bunătatea Lui. El poate să-I zidească un altar şi să-L numească: *„Domnulpăcii",* (versetul 24)

(14)
Aşa a fost cazul, la începutul secolului al III-lea, al unei văduve care făcea parte din nobilimea cartagineză, şi pe care o chema Vivia Perpetua. în vîrstă de 22 de ani, ea a fost condamnată din pricina credinţei sale creştine, ca să fie aruncată, în arenă, la o vacă furioasă, în momentul cînd se ducea spre locul de chin ea cînta un psalm. Tot
78

El ascultă pe Dumnezeu şi distruge idolii tatălui său, dînd astfel mărturie despre credinţa lui. (versetul

34,35)
Credinţa lui este pusă la grea încercare: din 32.000 de oameni care s-au prezentat pentru luptă, Dumnezeu nu păstrează decît 300 (mai puţin de unu la sută) (Judecători 7:1-8). Şi acolo se arată ascultarea lui Ghedeon care îşi dovedeşte credinţa pe care o are în făgăduinţa lui Dumnezeu, încît trimite acasă pe ceilalţi oameni.
Trebuie ca totul să fie de la Dumnezeu. înaintea luptei Dumnezeu îl întăreşte pe Ghedeon (versetul 9-14). O turtă de orz, ilustrarea unui Ghedeon fără putere şi fără valoare în ochii oamenilor, nimiceşte tabăra lui Madian. Ghedeon *„s-a plecat în închinare."* (versetul 15)
Trei sute de oameni purtînd cîte un ulcior, o făclie şi o trîmbiţă, nu însă arme, rămînînd fiecare în locul lui, sparg ulcioarele, sună din trîmbiţă şi strigă: *„Sabia Domnului şi a lui Ghedeon".* Vrăjmaşii se omoară unii pe alţii, biruinţa este deplină; numai Dumnezeu este Acela care a cîştigat-o, folosind un intrument fără putere, dar ascultător. Biruinţa lui Ghedeon este biruinţa credinţei.

b) Samuel (de citit 1 Samuel 7:1-14)

Samuel începe prin a aduna poporul la Miţpa, unde
astfel, JeVome de Praga, ars la Constanţa la 30 Mai 1416, se îndrepta spre rug, ca la o sărbătoare a bucuriei, scria viitorul papă Pius al H-lea. Din mijlocul flăcărilor a putut fi auzit în mod clar cîntînd în limba latină, imnul de Paşti: *„Salut, o zi de sărbătoare, veşnic vrednică să fii celebrată".* Şi multe alte fapte asemănătoare ar putea fi amintite.
79
ei postesc şi îşi mărturisesc păcatele. Dacă îngăduim păcatul în vieţile noastre, nu vom avea nici părtăşie cu Domnul, nici putere de a cîştiga biruinţa. Recunoaşterea păcatului trebuie să fie însoţită de o smerenie adevărată (Israel posteşte şi varsă apa înaintea Domnului) (versetul 5,6).
în prezenţa vrăjmaşului, Samuel aduce Domnului un miel ca jertfă şi mijloceşte pentru Israel. El nu avea nici o asociere cu păcatele poporului. El poate în felul acesta să se apropie de Dumnezeu şi să-I ceară ajutor. *„Şi Domnul i-a răspuns"* (versetul 9). Samuel este, în împrejurarea aceasta, o frumoasă ilustrare a Domnului Isus: Isus Hristos cel neprihănit, este apărătorul nostru la Tatăl şi El este şi jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre. (1 Ioan2:l)
Dumnezeu intervine personal şi pune pe filisteni pe fugă. Samuel recunoaşte că biruinţa se datoreşte acestei intervenţii în har de aceea: el pune o piatră şi o numeşte Eben-Ezer şi zice: *„Fină aici Domnul ne-a ajutat",* (versetul 10-12)

c) David (de citit 1 Samuel 17)

Biruinţa pe care a cîştigat-o David asupra lui Goliat, pune în lumină două fapte de primă importanţă care condiţionează această biruinţă, şi anume: - încrederea lui totală în Dumnezeu: *„Domnul, care m-a izbăvit din ghiara leului, şi din laba ursului, mă va izbăvi şi din mîna acestui Filistean."* (versetul 37)
A-ceastă nezdruncinabilă încredere în Dumnezeu a caracterizat pe David în tot cursul vieţii lui şi o exprimă de multe ori în psalmii lui. Ea este cea dintîi condiţie a
80

biruinţei, căci fără credinţă în puterea lui Dumnezeu, noi mergem înaintea înfrîngerii. *„Odată a vorbit Dumnezeu, de două ori am auzit, că „Puterea este a lui Dumnezeu."* (Psalmul 62:11)
- David nu avea în vedere decît slava lui Dumnezeu: *„Eu,* "-îi spune el lui Goliat -„vin *împotriva ta în numele Domnului oştirilor, Dumnezeul oştirii lui Israel, pe care ai ocărît-o... Şi tot pămîntul va şti că Israel are un Dumnezeu."* (versetul 45,46) Fie ca şi noi să avem totdeauna în vedere slava lui Dumnezeu în momentul cînd vrăjmaşul se apropie ca să lupte cu noi!

d) Iosafat (de citit 2 Cronici 20:1-30).

Extraordinară biruinţă şi izbăvire pe care a dat-o Dumnezeu lui Iosafat şi poporului său. Dar biruinţele credinţei nu sînt ele tot atît de extraordinare ?
Cîteva lecţii pline de învăţătură pentr noi, care ies în relief din întîmplarea aceasta.
Mai înîi găsim în Iosafat, ca şi în ceilalţi oameni ai lui Dumnezeu pe care i-am menţionat, o încredere deplină în Dumnezeu. Cînd i se aduce la cunoştiinţă că vrăjmaşul se apropie cu *„o mare mulţime",* el nu caută ajutor omenesc (de pildă, făcînd alianţă cu un împărat străin), *ci „...şi-a îndreptat faţa să caute pe Domnul, şi a vestit un post pentru tot Iuda."* (versetul 3,4)
Iosafat ştie să vorbească lui Dumnezeu. El urcă pînă la obîrşie, ca să spunem aşa, amintindu-I făgăduinţa Sa făcută lui Avraam, *„prietenul Tău",* şi felul în care Dumnezeu împlinise această făgăduinţă dîndu-i ţara Canaanului lui Israel pentru totdeauna (versetul 7-11). Ce mîngîiere pentru inima celui credincios, angajat în
81

luptă, să poată să vorbească Domnului şi să-I amintească de făgăduinţele Sale!
Siguranţa lui Iosafat este exprimată printr-o totală seninătate, în contrast cu neîncrederea firii

pământeşti care se agită cu înfrigurare şi face o grămadă de aranjamente,, *ca să-şi asigure toate şansele de izbîndă"* (Exemplu Iacov, în multe împrejurări). *„...Căcinoisîntem fără putere înaintea acestei mari mulţimi, care înaintează împotriva noastră, si noi nu ştim ce să facem, dar ochii noştri sînt îndreptaţi spre Tine !"* (versetul 12)
Dumnezeu răspunde prin gura lui Iahaziel: *„...căci nu voi veţi lupta, ci Dumnezeu... Nu veţi avea de luptat în lupta aceasta; asezaţi-vă, staţi acolo, şi veţi vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul... ieşiţi-le înainte, şi Domnul va fi cu voi!"* (versetul 14-17) Ce face Iosafat ? El se închină împreună cu tot poporul şi mulţumeşte pentru **biruinţa care avea să fie** ! El stabileşte nişte cîntăreţi care declară înaintea bărbaţilor echipaţi: *„Lăudaţipe Domnul, căci îndurarea Lui ţine în veac !"* (versetul 18-21) Iosafat avea o aşa încredere în cuvîntul lui Dumnezeu, încît, pentru credinţa lui, biruinţa era deja cîştigată. Ce pildă de o astfel de credinţă din inimă *care „...este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredinţare despre lucrurile care nu se văd."* (Evrei 11:1) Prin ea, noi ne însuşim făgăduinţele lui Dumnezeu fiind *„deplin încredinţaţi că El ce făgăduieşte, poate să şi împlinească."* (Romani 4:21)

4. Cîteva sfaturi

învăţămintele Cuvîntului expuse în paginile dinainte, vor fi permis cititorului să culeagă nenumărate în-

demnuri. Am dori totuşi să-i mai dăm, ca încheiere, cîteva sfaturi cu privire la sfinţenia practică a vieţii.

a) Identificarea noastră cu Domnul Hristos

Mai întîi să ne amintim că sfinţenia are ca scop să ne facă să fim tot mai asemenea cu Domnul Isus, să ne transforme din slăvă-n slavă în chipul Lui. Această asemănare nu va fi desăvîrşită decît atunci cînd vom fi în cer. Dar, începînd de aici de pe pămînt, ea se realizează în trei puncte:
1) Hristos a murit şi cel credincios a murit împreună cu El. în consecinţă, el are imensul privilegiu de a putea să se socotească mort cînd firea veche vrea să lucreze - şi aceasta prin puterea Duhului Sfînt. A ţine firea păcătoasă ca moartă, însemnează a nu-i împlini nici o dorinţă, dar mai înseamnă şi a nu intra la luptă cu ea. „ *Cînd ne plecăm urechea la cerinţele firii vechi sau dacă, chiar intrăm în luptă cu ea, înseamnă că recunoaştem ca fiind viu, ceva care ar trebui să-l socotim mort. A nu face caz (adică a nu lua în seamă) pretenţiile firii păcătoase, iată adevărata luptă: ea duce totdeauna la biruinţă."* (J.N.D)
2) Hristos a înviat şi cel credincios a înviat împreună cu El. Ca rezultat, el are harul de a trăi viaţa Domnului Hristos în puterea Duhului Sfînt, şi de a se lipi de lucrurile de sus. **Hristos este** în el. De asemenea, cînd Satan încearcă să-l înşele prin vreo ispită, el totdeauna poate să-i răspundă cu siguranţa credinţei: *„Nu, eu am ceva infinit mai bun!"* Bucuria lucrurilor din cer, şi mai înainte de orice, bucuria de a avea pe Hristos însuşi, umple inima de o aşa fericire deplină, încît deşertăciuni-

le pe care diavolul le poate oferi, apar atunci clar ceea cesînt: nişte gunoaie.
3. **Hristos este aşezat în locurile cereşti şi cel credincios este aşezat împreună cu El.** *„Elne-a înviat împreună, şi ne-a pus să şedem împreună în locurile cereşti, în Hristos Isus,..."* (Efeseni 2:6)
Ţinta creştinului este deci slava în care va fi în curînd introdus ca să fie acolo cu Domnul Isus, şi nu numai în El. în aşteptarea acelei zile, el îşi va aminti **că este** deja în Hristos încă de pe pămînt şi că numai acest privilegiu slăvit, prins şi realizat prin credinţă, îl face în stare să aducă roadă *„căci despărţiţi de Mine, nu puteţi face nimic".*

b) Cultivarea vieţii noi în Hristos

Trupul nostru are nevoie de îngrijiri, fără de care el slăbeşte şi se îmbolnăveşte; tot aşa, sănătatea şi vigoarea omului cel nou depinde de observarea unor reguli pe care le-am putea numi *„igiena spirituală".* Ca şi trupul fizic, omul cel nou are trebuinţă de hrană, de aer, de exerciţiu şi de a se îngriji de curăţenie.
Hrana omului nou, este Cuvîntul lui Dumnezeu. Să avem deci grijă să nu-1 lipsim de el, ci dimpotrivă, să veghem ca el să nu se îndepărteze de gura noastră, aşa cum i-a poruncit Dumnezeu lui Iosua. (Iosua 1:8)
Aerul necesar omului cel nou, este rugăciunea, a-ceastă respiraţie a sufletului. Fără ea este o asfixiere crescîndă. De aceea o mulţime de pasaje ne îndeamnă *„să stăruim în rugăciune, să veghem în ea, să ne rugăm neîncetat, să facem, în tot timpul, prin Duhul, tot felul de rugăciuni şi cereri, veghiind în aceasta cu stăruinţă".*

Exerciţiul este slujirea Domnului. Acolo unde nu este rîvnă pentru Domnul Hristos, viaţa duhovnicească va fi periclitată fără întîrziere, pe cînd o slujbă împlinită cu credincioşie şi în atîrnare de Dumnezeu, este un factor puternic de forţă şi de bucurie. Domnul doreşte să încredinţeze fiecăruia lucrarea Sa, şi aşteaptă să-I slujim cu bucurie, cu puterea pe care o dă Dumnezeu. Cît priveşte activitatea, să nu fiţi leneşi, *„...fiţi plini de rîvnă cu duhul. Slujiţi Domnului."* (Romani 12:11) *„Astfel,*

prea iubiţilor, fiţi tari, neclintiţi; sporind totdeauna în lucrul Domnului, ştiind că lucrul vostru în Domnul, nu este în zadar". Este oare, mai ales pentru un tînăr ucenic, o ambiţie mai nobilă decît aceea de a fi un vas de cinste, sfinţit şi folositor Stăpînului, destoinic pentru orice lucrare bună ? Scopul lui Dumnezeu cu privire la noi, a spus cineva, este de a avea aici pe pămînt un popor care, curăţit de faptele moarte prin sîngele Domnului Isus Hristos, să-I slujească cu o bunăvoinţă sinceră, un popor plin de rîvnă pentru fapte bune. „ *Scoate zgura din argint şi argintarul va face din el un vas ales."* (Proverbe 25:4)

Grija de a fi curat, este judecata de sine. Dacă un credincios poartă în el un rău nejudecat, Duhul Sfînt este întristat, iar înfrîngerea este sigură. Dacă părtăşia este întreruptă, nu este putere pentru luptă. Ceea ce întrerupe părtăşia şi împiedică lucrarea Duhului trebuie să fie recunoscut, mărturisit, judecat şi părăsit. Atunci Duhul este liber să lucreze, părtăşia este restabilită şi o dată cu ea, puterea, bucuria şi pacea. Judecata de sine este unul din excerciţiile sufleteşti cele mai folositoare vieţii duhovniceşti a celui credincios. Astfel, ea trebuie să fie mereu reînoită, căci ea ne face să judecăm întinarea din noi şi să ne păzească de căderi/ în mod general, trebuie să ne păzim de a ne îndepărta de sfinte -

nia **lăuntrică,** căci, atunci cînd inima se îndepărtează de Domnul, sîntem lipsiţi de lumina de Sus, şi drumul nostru devine periculos. *„Păzjeste-ţi inima mai mult decît orice, căci din ea ies izvoarele vieţii "* (Proverbe 4:23)

Fie ca noi toţi, indiferent de vîrstă, să facem din Hristos, Domnul vieţii noastre, pentru a putea spune ca apostolul Pavel: *„Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine".* Să ne dăruim în întregime Lui şi fără condiţii. Atunci Domnul Hristos va trăi, El însuşi, în noi o viaţă de biruinţă. Ultima dorinţă pe care Şi-a expimat-o în rugăciunea de preot a fost: *„Ca Eu să fiu în ei".* Iar dorinţa noastră să fie aceea a lui Ioan Botezătorul: *„El să crească si eu să mă micşorez".*

Nu trebuie să confundăm judecarea de sine cu ocupare de sine. Prima tinde către sfinţenia practică, a doua urmăreşte să dea importanţă *„eului",* a-1 aşeza, înaintea sufletului ca obiect al contemplării sale fie pentru a-1 slăvi, fie pentru a-1 discredita. Ocuparea de sine este sursa slăbiciunii şi a nerodirii şi face imposibilă orice părtăşie cu Domnul Isus. Nu este deci ocupaţie mai vătămătoare !